

ΤΜΗΜΑ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΚΥΠΡΟΥ

· «Γυνὴ εὐπαιδευτος καὶ γυνὴ βά-
τανσος εἰνε διὰ τὴν οἰκίαν η̄ μὲν
εὐλογία, η̄ δὲ κατάρα ἵσης σπου-
δαιώτητος· μηρῷόσατε καὶ ἀττυψώ-
σατε τὴν γυναικαν καὶ θὰ δῆμητε μετὰ
θαυμασμοῦ ὅλοκληρον ἀραγέννησιν
τῆς ἀνθρωπητος».

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘΜΟΣ 29

15 'Iarovaqiov
-----
28 'Iarovaqiov 1913

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ ΚΑΙ ΙΜΟΚΤΗΤΡΙΑ

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

И АУТЕНІВОЛІ НАР' АНОРДІО.
ΘΕΑΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

Αἱ τριητικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀρθρώπον, οἵ δποιαι δεικνύονσιν αὐτὸν ὑπέρτευον τῷρ ἀλογίστων ζῷον, μειονεκτοῦνσι καὶ εὐδρόσκονται ἐν ἀδρουρείᾳ, ἐὰν πρὸς τῇρ κρίσει καὶ τῇρ τούτῃ φανδολοῦῃ ἡ ἡ θέλησις.

Η μέλησις είνε τὸ κυρητήριον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ή μετάλη ποσμογόνος βαλβίς, πέριξ τῆς ὁ-
σιαίς τὰ πλήθη συνωθούνται ἀρ-
μένοντα ἐν προσδοκίᾳ τὴν καταρ-
ράκωσιν τοῦ μοιραίου. Διότι ὡς
«μιοραῖον» προβάλλεται παρὰ τῇ
ἀνθρωπίῃ ἀδυναμίᾳ η ἀστύχησις
τῶν σιτημαίων σκέψεων καὶ περὶ
τὴν Τύχην συνηθίζει τὰ ἑδράζη η
καταπεπογμένη ψυχὴ τὰ φενγά-
λά αἵτια τῆς ίδιας τῆς ἀποτυχίας·
διὰ τοῦτο καὶ είνε τόσον ἐλαφρο-
τόρα η ἐκ ταύτης δύνη, διῷ συμ-
παγεστέρα καὶ τυφλωτέρα η ἐπὶ τὸ
πελῷωμένον ἐμμορή.

Θέλειν εἰνέ τι ἵσοδύναμον τοῦ γῆγενεσθαι. Μικρὰ σώματα κατασχισθέντα ὑπὸ τοῦ πόρου ἀνεδείχθησαν εἰς γήγαντας καὶ ἄνθρωποι ἀσήμαντοι ἐκ τοῦ βροβόρου εἰς τιτάνας διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῆς θελήσεως. Αὐτεπιβάλλεσθαι εἰνέ τι θεῖον καὶ ἰδιον τῶν μεγάλων ψυχῶν. Θέλειν μετὰ λόγου καὶ ἀποφάσεως προτρέχει πάντοτε τῆς ἐπιτυχίας. Ἀμφίροπα καὶ ἀναποφάσιστα πνεύματα μένουσι συνήθως ἐν μέσῃ ὁδῷ καὶ ἀν φέρωσι τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυνέτης. Παρὰ τῇ κρίσει ἡ φαντασία καὶ παρὰ τῇ φαντασίᾳ ἡ θέλησις. Οὐδὲ ἐπίψυχον εἰνε τὸ ἀβρὸν καὶ ἐπιμεμελημένον οὐδὲ ἄτεχνον τὸ ἄξιον προσοχῆς. Μὴ λησμορῶμεν δὲ δι τὸ Φάονοτ τριάκοντα ἔτη ἔκαμεν ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ Γκαΐτε, προτοῦ λάβῃ τὴν τελείαν μορφὴν οὐδὲ δι τὸ Δημοσθένης μεθ' ὑπερηφανείας ἀπεκρίνατο πρὸς τοὺς σκώπτοντας αὐτοῦ δι «ὅζουσιν οἱ λύγοι τον λύχνου».

Αἱ ἀτυχίαι καὶ αἱ ταύταις παρεπόμεναι λέπαι εἰνε τὰ ἀραιόφευκτα τῆς ζωῆς· ἔνευ τῆς δραστικῆς θελήσεως, ἡ δοσία θὰ θέσῃ τὰ νέα θεμέλια ἐπὶ τοῦ ἡρεπωμένου οἴκου καὶ τὰς νέας σαγήρας ἐπὶ τῆς ἀπηλπισμένης ψυχῆς, ἡ πνοὴ τοῦ ἀνθρώπουν ἐκθλίβεται καὶ καταπιέζεται μεταβαλλομένη εἰς ἐφιάλτην· διὸ τοιοδότης τῆς υπάρξεως τότε θὰ εἰνε ἡ θέλησις·

νον τοῦ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ θέλησις ἀνάσσει ἐπὶ τοῦ πάθους· βλέπομεν τότε ἔχθροντος ἀλληλασπαζομένους ἐκθύμιας, φορεῖς ἐκλιπαροῦντας τὰ θύματα αὐτῶν, καγύρτας διμολογοῦντας τὸ ἔγκλημα. Καὶ ὑπὲρ πάρτα ταῦτα ἀνθρώπους σοβαροὺς γινομένους κατόχοντες εαντῶν καὶ ταχυποροῦντας ἐν τῇ προόδῳ τῆς κοινωνίας.

μια θελησις ισχυρά, εξ ἐκείνων, αι
δοποῖατ ἀπορρίπτουν κάθε πίνακα
τῆς ζωῆς ἀσχήμονα καὶ κακολόγον,
διὰ ν' ἀντιτάξουν ἕτα εἴσοχον καὶ
ἀπαράμικλον ἔγω. Κι' ἐνῷ κάμπτε-
ται καὶ κατοπίζεται ἡ φύσις, ἐκ
τῶν πενθούντων ἐρειπίων τῆς φ'
ἀντλῇ στοιχεῖα ὑπάρξεως δ' ἀπαρά-
μικλος τεχνοτρόπος τοῦ θέλειν καὶ
θὰ δημιουργῆ καὶ θὰ καθαίρῃ, ἐ-
νῷ ή Τύχη ή ψυχοφθόρος ὅρισε
τὴν καταστροφήν. Κι' ἐνῷ δὲοι—
φύσις, ζωὴ καὶ ἄισμα ἐπάλαισαν
καὶ κατεδίωξαν αὐτόν, γιγαντομά-
χος αὐτὸς ἀκλόνητος θὰ πάλλεται
κατὰ τῆς λάμψεως τοῦ Κοσμοῦ καὶ
θὰ ζητῇ τὴν προσωπίδα τῆς ἀρά-
της διὰ τῆς γαλήνης τῆς θελί-
σεως.

Αἴτια νοσηρὰ δύνανται ν' ἀπα-
βλύνωσι καὶ ἐκχρωματίσωσι τὴν
θέλησιν. Ἰσχυροὶ τότε μεταρρέ-
πονται εἰς παιδία, φιλόσοφοι εἰς
άχορήστους καὶ φωτοπώλαι εἰς μη-
δειστάς· ἀλλ' ή θέλησις ἐν ὑ-
γιεῖ σῶματι φρουρούμενῳ ὑπὸ
ἀφθάστον λογικῆς τοποθετεῖται
ώς σωτήριος μοχλὸς ἐν δλῃ τῇ
οἰκοδομητικῇ καὶ ἀραστέλλει πᾶ-
σαν ἐπιδρομὴν τοῦ κακοῦ καὶ πᾶ-
σαν λεηλασίαν τῶν ἐνστίκτων.

Ἐλλόγιμοι τρόποι ἐνεργείας εἰνε
ἀποτελέσματα θελήσεως σοφῆς.
Σοφὴ θέλησις ὑγιοῦς ἀρτιλήψεως

Οὐτω δημιουργοῦνται οἱ ἀπα-
ράμιλλοι καὶ οἱ ἡμίθεοι τεκηταί:
Θέλοντες κι' ἐπιτελοῦντες.

◎

Ἡ ἑράργεια ἐπί τινος ἀπικει-
μένον προάγει τὴν ὑέλησιν. Ἀ-
σαφεῖς καὶ ἡμιτελεῖς δοξασίαι μετ'
χαμψιβόλου γνώσεως, τῶν αἰνιατῶν
μιᾶς ἐτερογείας θέτει ἐν ἀμφιψρό-
πῳ τὴν ἐκτέλεσιν, ηδοίοια χω-
λοβατεῖ δόημιον μέρη ὑπὸ θελήσε-
ως τυφλῆς· διὰ τοῦτο κανὼν τῆς
ἐπιτυχίας εἰνε ἡ ἀσκησίς τῆς ἀν-
τιλήψεως πρὸς διάκρισιν τιῦ ἀ-
γαθῶς ἔχοντος ἀπὸ τοῦ μὴ τοι-
ούντον καὶ ἡ δημιουργία θελή-
σεως εὑρώστον καὶ ἀσφαλοῦς.

καὶ ὑγιῆς ἀπιληψίς φύσεως καὶ
πείρας. Διὰ ταῦτο ἡ θέλησις συγ-
γίγνεται τῷ ἀνθρώπῳ, προσκτάται
διὰ τῆς ἀρατροφῆς καὶ ἀνδρίζε-
ται διὰ τῆς πείρας.

◎

Ἄυτεπιβάλλεσθαι εἰνέ τι θεῖον.
Τὸ ἐπικλινές, τὸ εὔστροφον καὶ
τὸ ἀμφίρροπον τῆς θελήσεως εἰνε
ἀδυνατεῖαι τοσάδους προσωπικῆς
ἀρχῆς, ηδοίοια πάσχει καὶ μη-
δενίζεται εἰς τὰ πρῶτα κτυπήσαται·
διὰ τοῦτο αἱ θελήσεις, αἱ δυνά-
δαιζονται ἀνιστάμεναι καὶ αἱ ὁ-
ποῖαι θρήσκονται ἐν ἐτερογείᾳ, εἰνε
σπάνιαι καὶ ἐπ' αὐτῶν στηρίζον-

Αἱ ἴδιαι τέλειαι συνεργομολογούμεναι πρὸς τὰ κτικόβουλα προσκόμιματα, τὰ δύονα παράγει πολλάκις ἡ κοινωνία κατὰ τῶν ἀτέμων, δημιουργοῦνταν ἐγωῖστικὸν ἄρθρον πον, ὁ δύονος ἔχει ἀτάγκην ἵσχυρᾶς θελήσεως, ἵνα αὐτεπιβληθῇ ἐπὶ τοῦ κακοῦ. Ἀλλ' ἡ ἥδικὴ ἐλευθερία προάγει τὸν ἕσκοτισμένον

ΣΥΔΙΑΛΟΓΗ

ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ Ε' ΔΗΣΕΩΝ,
ΠΟΛΥΕΕΝΗΣ ΛΟΓΙΑΔΟΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ
Βρὲ στραχέ, μὲν τρώ(γ)ης τι
κουπέπιχ (1) δυό, δυό (ὅταν ἔ^{τι}
ιδίων γνωρίζῃ τις καὶ τὰ ἄλλά
τριχ).

Γούμενος, καθηγούμενος μεγάλος
ἀντάκια (2) κόδικει. (Έπι έχόντων
φέλικρά τι καὶ ἀξιούντων νὰ ἐπα-
θάλωσει μεγάλους κόπους εἰς τοὺς
ἄλλους;).

Γιὰ (3) πράσσε γιὰ μετάπρασσε
(4) γιὰ ποῦ τὸ κόσμον φεύκε.

Γιωρκῆν τὸν λὲν τὸν καυμένον
(5) (Έπι τῶν ἐκδότων γυναικῶν εἰς
χοροὺς καὶ παραμελουσῶν τὰ συ-
γχυτὰ γαές).

Γιὰ τὰ παπούτσια ἔχάσαμεν τὸν
μηχρόν (Οταν ἀφίνη τις μεγάλων
κέρδη διὰ μικρῶν ὅρελος)-

Σημ. 1. Κουπέπυχ, είνε κη-
μῆς τυλιγμένος εἰς κληματόφυλλα.
Κατὰ τὴν παροιμίαν ταύτην δύο
τυρλοὶ Ἐτρωγον εἰς ἐν καὶ τὰ αὐ-
τὸ σκουτέλλιν (πινάκιαν), εἶπε δὲ
ὅ εἰς τὸν ἄστλον: Βρὲ στραβὲ
κτλ. καὶ δ ὁλλος εἶπε: «πόθεν
τὰ ξεύρεις πῶς τρώω δυάδ δυάδ τὰ
κουπέπυχ; «Οὐ!, εἶπε, ξέρω το
ποῦ λλόσι· μου» δηλ. ὅτι καὶ ἐ-

Aὐτεπιβάλλεσθαι εἰνέ τι θεῖον.

Τὸ ἐπικλινές, τὸ εὔστροφον καὶ
τὸ ἀμφίρροπον τῆς θελήσεως εἰνε
χθνητοῖαι νοσώδους προσωπειῆς
ἀρχῆς, οὐ δύνα πάσχει καὶ μη-
δενίζεται εἰς τὰ πρῶτα κτυπήματα·
θιὰ τοῦτο αἱ θελήσεις, αἱ δυνῆι
δασιζονται ἀνιστάμεναι καὶ αἱ δ-
ποῖαι θρήσκουν ἐν ἐρεργειᾳ, εἰνε
σπάνιαι καὶ ἐπ' αὐτῶν στηρίζον-

ΠΕΡΣ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Row

—Γιὰ τούτους (1) κλαίει δι τρωχός, γιάτ' (δ') ἐν θωρεῖ τὸν "Πλιον" ("Οπαν θέλη τις νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μεμφυμοιρίαν του διὰ τὰ πραγματικὰ κακά,

—Ἐπηρέσιν δὲ νοῦς σου αὐτοῦ ἔραν. (Ἐπὶ τῶν ἑλαφρούλωγων),

—Ἐπηγγαμεν νὰ πούσμεν καὶ εἴπαν μας.

Ἐπίσην δὲ γάλαρος τοῦ πετεινοῦ κεράλα. (Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον δομούν τὴν παροιμίαν: Ἀετὸν πορώνη ἔρεσθελε, Καὶ αἱ δύο δὲ συτταὶ παροιμίαι λέγονται ἐπὶ τῶν ἀξιομέρπτων μεμφομένων ἀλλων ἀθέφων).

—Ἐγὼ σ' ἔκπισα, φοβοῦμε μου, καὶ ἔγὼ νὰ σὲ χαλάσω, ("Οταν καταστρέψῃ τις δὲ τις ἔδημοιούργησεν").

Εἶχε τὸ μαρόν μου καὶ σίχα τὴν ζώην μου. (Λέγεται ἡ παροιμία αὕτη διὰ ἀργούσας μητέρας καὶ προφασούμενας στὴν ἔχουσα μηρόν παιδίου).

—Ἐπαθεὶ σὲν τὸν δακίμονα μὲ τὸν κουμάρον του (2)

Ἐλούσι καίνη ποὺ τὸ παιδίν "ετούν νώμου. (3)

Ἐδούλλωσεν τὸ ετούμεν του δὲ Ἀρκυράς (4). (Ἐπὶ τῶν δωροδοκουμένων ἄρχ. παροιμία, «Βούς ἐπὶ γλώττης βέβδηνε», διδύτε ἐπὶ νομιμάτων παρίστατο βοῦς).

Ἐδούλεψέ σου καὶ ἔρα(γ)α, σπολάτε (5) τῶν χεριών μου ("Οτι οὐδέμιτέν υποχρέωσι τέρει δὲ ἐργάτης της πρᾶς ἔκεινον, ὁστις μαθόνει σύτον.)

Ἐγκρέψει τὸ δισάκκι σου, δὲν φθάνεις τοὺς συντρόφους.

Ἐλάτε σεῖς οἱ φρόνιμοι νὰ φάτε τὸ μᾶλιν (6) τοὺς πελλούς (ἐπὶ τῶν διπτανώντων ἀγρόνων εἰς συμπόσια καὶ ἐπιδείξεις καὶ ἐμπαξιομένων υπὸ τῶν ιδίων συνδικημάτων)

—Ἐπῆρχν οἱ ἀνέμοι τ' ἀγκάλια σου (Ἐπὶ τῶν δικηρῶν ἡ ἀέρων, τῷν προσποιημένων ἔργατικότηται.)

Ἐπίσην το κι' ἔκχειν το (ἐπὶ τῶν ἔκτελοντων ἀμέσως δὲ τι λέγονται. Η τῶν ὥρχαίων παροιμία. "Αμ' ἔπος δὲ μέρον!"

Σημ. 1. Γά διδετερον το οὐ το προφέρεται μὲν ἐν Κύπρῳ.

2. "Ἐνας ἀνθρώπος ἐγέλασθηκεν κι' ἔκχειν τὸν δακίμονα κουμάρον του. Τὸ λοιπόν δὲ δακίμονας ἀρκεψέν καὶ τὸν φουξουλά (δέδηγη) ἐτὸ κκόν. Ότι τόσον, κενον κλέψε, τούτον σκότωσε, ἔργασεν ἐτὴν γρεμάλλων κι' δὲ δακίμονας δὲ τὸν εἰδενικρεμποτεμένον, ἔγέλκν κι' ἐλάλεν: κι' ἔγὼ ἔται σ' ἔθελα, κουμάρε μου, ἡ ἀκόματα ταχρά τέτων;

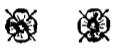
3. (Κατὰ τὴν ὀλίγησιν χωρικοῦ Κυπρίου) Μία ἐπιλήσφων μήτηρ ἐκλιεῖ δι τι ἔχεσι το παιδί της καὶ ἔχειται ἀπὸ τὴν γειτονάν, ἐνῷ τὸ ἔλεγονται τὸν δημον. 4. "Η λέξις Ἀρκυράς εημάκινει, χρήματα οὔτω λέγουσι καὶ τὴν παροιμιώδη φράσιν. «Μαλλόνει δὲ ἀρκυράς», ἦτοι μὲρπο δίξει δὲ ἀχρηματία. Εἰς πολλὰ ἔτη. 5. "Η περιμουσία εἰς ἀλλαζει περιστάσεις δὲν λέγουσι τὴν Τουρκίην λέξιν μάλιν οὔτω λέγουσιν: ἔφαν τὸ ἔχειν του, ἔρχν τὸ βίος του. κτλ.

ΕΛΠΙΔΑ

Τερπάται ὀλοπρόγγυλο παιδί κι' η μάρα μὲ παιδιάτικη ἀγάπη στὸ στῆθος της τὸ σφίγγει σὸν τρελλὴ καὶ χίλια δύο δινειρα τοῦ πλάτει.

«Ἡ Μοῖρες νὰ σοῦ πλέκουντε χενοσᾶ καὶ νὰ σοῦ ἀγαπάσιντε τὰ χάρικα, παιδί μου, δὲ τι πέρινεις νὰ γεροῦνται σὸν στερνά πολύτιμα καὶ τίκτεις νὰ μὴ σοῦ λείψῃ εἰς τὴν γῆ καὶ ἀγέρει τὰ χεροσᾶ παιδιά σου πολύτιμα ἀγγειλεῖται στὸ μάτια σου ἀπ' τὸν Θεό μας νὰ σοῦ φέρῃ...»

Αὐτὰ γλυκὰ η μάρα τραγανοδεῖ καὶ τὸ παιδί της τὸ ἀποκαιμίζει καὶ διαμητρόπλεγχα στεργάτα λαχταρά για τὸ μικρό της καὶ ἐλπίζει..

Αιρόκες ἔβην τὸ μικρό τρυγόνων του γηρατού Μοῖρες ἔχουν πλέξει ἀκανθιστροφόρων μυστήριο σειρήνες τὸν τραβιστρε... ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ βήματά τους γαλισμένος φέρειται στὴς πικρόχολης ζωῆς πίνει ἀκέρητο τὸ ποτήριο κι' μέλι ἐλπίζει... «Τραγούδηα θὰ μοῦ πλέξουν εἰς τὸ τέλος... "Όλο γινάται κι' μέλα δυστυχίες γηρατούς μερινέας της Μοῖρες μοῦ ἔχοντας τάξεις νὰ μαζεύω... ζητῶ νὰ γύρω... μια στιγμὴ στοῦ ὑπουρού τὴν ἀγκάλη της τοῦ πλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γερενό... Μὰ νικημένας εἰς τὸ τέλος θὰ μοῦ τάξουν πετράδια μὲ γρυσάφι πολλημένα στὸν δρόμο μου γηρατού Μοῖρες καὶ ἡ πακτόροπη μορφή τους θὰ γελάσῃ καὶ ἡ φωνή τους η γλυκειά καὶ φιλιστέρα θὰ περάσῃ μεσ' στῆς ψυχῆς μου τῇ λαχτάρα καὶ (λη τὰ βλέφαρά μου κλείνονται.., καὶ ταρκωμένα πάλι ζητοῦν νὰ φθίσουν διπασίους καὶ διειρευταί για τὸν γ

ΤΑ ΠΛΑΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΒΑΘΥΤΟΥ

I
(Συνέχεια).

Μετά τό γενικής έφθασης τό κινητών μου και ή υπηρέτες μ' έδοιχθησε νά μετακομίσω αύτό εις τό άνω πάτωμα. Γόδωμάτιον μου μικρόν και ταπεινώς εύτρεπτον είχεν ώραταν θέαν επί τών άμπελοφύτων λόφων τού Όρμου. Ο λόφος πλατυνόμενος βραχιηδόν έσχηματίζεν είδος κοιλάδος, έν τῷ βάθει δ' αὐτῆς έφαντοντο αι ἐρυθροὶ δρογοὶ τοῦ προαστείου Βεΐλ και μεταξύ δένδρων και σίκισκων ἀτάκτως διεσπαρμένων οι στρυφωδεῖς ἑλιγμοί τῆς ὁδοῦ τῶν Ηπειρίων. II

Δύναται τις εἰπεῖν περὶ τῶν ἀνθρώπων δ', τι ἔλέχθη καὶ περὶ τῶν λαῶν εύτυχες οἱ μὴ ἔχοντες λιστρίαν! "Ἐν ἑτοι σχεδὸν η ζωὴ μου διῆλθε βραδέως μέν, ἀλλ' ἐν εὐχαριστῷ εὐρυθμίᾳ. Ήγειρόμην πρῶτον ἄμα σημαίνοντος τοῦ κώδωνος, κατέβανον εἰς τὸ μηρεῖον, ἔνθα η μὲν κυρὰ "Ἄννα η τοιμάχει μοι κυπελλόλοις θερμοῦ γάλακτος, δ' δὲ Εὐνθουρος ἔρδυογχάλιες παρὰ τῇ διαπύρῳ ἐστίζει. "Αμιτ δὲ ηνογόντο τὰ παράθυρα ἔξεσκόνει τὰ ἀγρεῖν και περιέμενον τὴν ἔγερσιν τοῦ κυρίου Πεχουάνου ἥρχισα κόπτων ρίζας και κοπανίζων φάρμακα. Ταχέως ἐπῆλθεν η νῦν. Ανήρθη εἰς τό ἔργοστάσιον καπνώδης λυχνίας, ης η ἀμυδρὰ λάμψις ηδεινε τὴν φαντασικήν τῶν πραγμάτων μορφήν. Και δ' μὲν κύριος Πεχουάνος μετέβη εἰς προύπαντησιν τῆς Νανίνας, ἔγω δὲ ἐμεινα εἰς τό φαρμακεῖον κέλον ἀντιγνώσκων τὸν Κάδικα μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου.

Μᾶλις παρεκκλίσαμεν και δ' ιατρός Γροδάρδος, φίλος τοῦ θελου μου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. "Ητο στρογγύλος και μικρὸς τὸ ἀναστηματικόν τὸ μέτωπον φαλακρὸν και παχεῖς ἐρυθρὰς παρεῖς περικυλούμενάς διὰ πυκνῶν και ξυθῶν τριχῶν. Καίτοι δὲν ἀπλοῦς ὑγειονομικὸς λειτουργὸς ἐπιωνομάζετο πάντοτε διατρός. Σφροδρός δημοκράτης και διπλός τῶν καινοτομῶν, ητο συγγράνως λίκιν προσκεκολλημένος εἰς πεπταλαιωμένας ἔξεις τῆς ἀρχικίσιας λατρικῆς και συνέτατε τὰς συνταγὰς λατρινιστὴν ἀλλως τε ητο και κάλλιστος ἀνθρωπὸς ἔχων ἀριστην καρδίαν, βατωνιστής δεινὸς γνωρίζων πληρέστατα τὴν χλωρίδα τῆς γάρως. Ήπειδὴ πολλάκις είχον συναντήσει αὐτὸν εἰς τὸ πρεσβυτέριον, μὲν ὑπερέχθη καλῶς σφριγγῶν τὰς χειράς μου και ἔξετάζων περὶ τῆς ὑγείας τοῦ θελου μου· μετὰ δὲ τὴν ἀνανέωσιν τῆς γνωριμίας ἐπειδήσ μεταξὺ λογομαχιῶν μετά τοῦ κυρίου Πεχουάνου. Λμρότεροι ωμιλανοὶ ζωηρότατα, τοῦ Ιατροῦ σφροδρῶν ἀντιλέγοντος πρός τὸν φαρμακοποεῖν τῶν νεωτερισμῶν, ἀλλ' ἐπηγγέλλετο τὴν φαρμακοποεῖν ως τέχνην και οὐχί ως πόρον ζωῆς. Ἐκτός τούτου ἐναινέτο μεγάλας βροτίων ἐπίδιας ἐπὶ ἀνακαλύψεως τινος, ην πολλάκις ὑπηρέτητο συνδιαλεγόμενος μετα τοῦ κυρίου Γορδάρου. Σχεδὸν καθ' δλητη τὴν ἡμέραν ἔζηταιν δηγώδη λεξικὰ και ἐποιει πειράματα εἰς τὸ ἔργοστάσιον. Ἔγω δὲ εμεινα εἰς τὸ φαρμακεῖον μετὰ τῆς γλυκιάς, ητις ἐρχίνετο βεβύσμενη εἰς τὰς σκέψεις αὐτῆς, και μετὰ τῆς χειρόντης παρὰ τῇ τραπέζῃ βραδέως βραδίονσης. Ἐνιστε ἔκρουν δι κώδωναν και οικονόμος τῆς ἔτης γειτονίας ἔζητε δεκαλιδιήν πότασσαν ἡγράμπακον ἐλμινθαγών. Από καρδού εἰς καρδούν ἡρχετο συνταγὴ τις τοῦ κυρίου Γροδάρδου και τότε ἐκράζον τὸν κύριον Πεχουάνον, ίνα ἀναγνώσῃ αὐτήν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΟΙΓΓΑΝΟΙ

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ

Δὲν ὑπάρχει ἀνθρωπος σοφὸς δησσοφος, εἰς τὸν δποιον νὰ μη ἔκαμεν ἐντύπωσιν η νομαδικὴ ζωὴ τοῦ Ἀθιγγάνου και δησποιον νὰ μη ἔδεικμασε τὴν πειράγειν νὰ μάθη πόθεν προέρχεται, πόθεν καταγεται και ποσ μεταβαίνει δησποιον πειράπλανωμενος ούτος λαός. Λαριδεῖς πληροφορίαι δὲν ὑπάρχουσι περὶ τῆς καταγωγῆς του, πιστεύεται δημως φτι καταγεται κυρίως ἐκ τῆς Μ. Λοίσας, κάποιος να εἶη ἀνθρωπος πολιτισμόν, διὰ δὲ Λαστρικός μοναχός θέλει αὐτούς ἀπογόνους τοῦ Ιούκηλ, τοῦ νιού τοῦ Ἀλεξάνδρου και τῆς "Αγαρ.

Οι Ἀθιγγανοι, μπορει κανεις νὰ εἰπη, δητ δὲν ἔχουσι θρησκειαν, ἐγκλιματίζονται ἀπλῶς τὴν θρησκείαν τοῦ τόπου, εἰς τὸ δποιον κατοικούσιν, "Οτριν ἔχουσι συμφέρον, βραπτίζουν τὰ παιδιά των τρεις και τέσσαρας φοράς εἰς νέον ἐκάστοτε δόγμα.

Τι μεγχλυτέρω εύτυχια εἰς αὐτούς είνεη η ἐλευθερία, δηλγος καπός και μία μελαχρινή σύντροφος. Δὲν θελουσι μεγάλη πράγματα. Λιτή τροφή, ξάπλωμα εἰς τὸν ήλιον και ησυχία είνε τὰ ἀγαθά των.

Ποτὲ γάρμας οι Ἀθιγγανοι δὲν συνάπτουν μὲλλοφύλους. Ήλαν ἐτόλμα ποτὲ ζένος τις νὰ νυκρεύθη νεανίδα τῆς φυλῆς των, αι Λαθιγγανίδες θα ὅρμων κατ' αὐτούς, διὰ τὸν φονεύσουν. Δι' αὐτό, ἐπειδή γάρμοι ποτὲ δὲν ἔγιναν μὲλλοντες, αι Λαθιγγανίδες παρουσιάζουν τὸν ἰδιον πάντοτε τύπον, τρυφερόν φωειδές πρόσωπον, δηθλακμούς μηρύους και δικαπτικούς και κάθηλην ὡραίνων και μηράν. Εύμορορη Γοιγάνων είνε κατά τις κατακλισμούς. Εύρωπαν δὲ τις περιηγητής διηγεῖται δητη ημέραν τινα πρό της θυρίδος τοῦ τοστηρίου Λαθιγγάνων είδε νέαν τῆς φυλῆς των τόσους ὡραίων και μηράν. Εύμορορη Γοιγάνων είνε κατά τις κατοικούσιν. Εύρωπαν δὲ τις περιηγητής διηγεῖται δητη ημέραν την τοστηρίου Λαθιγγάνων είδε νέαν τῆς φυλῆς των τόσους ὡραίων και μηράν. Εύμορορη Γοιγάνων είνε κατά τις κατοικούσιν.

Πολὺς ἄργα μνήμουν τὴν τέχνην τοῦ ἀριθμεῖν αι ἀγριοι φυλαί και ἐπι τὸν ἡμερῶν μας ἀκόμη, λέγει δι Κλόδδο, ὑπέρχοντα φυλαί. αι δησποιη δὲν ἡμπορούν ν' ἀριθμήσουν πέρην τοῦ 4 δητην ἔχουν λέσεις δητην ἀριθμούς μεγχλυτέρους.

Οι κάτοικοι τῆς χερσονήσου τῆς Μαλάκκας δὲν ἔχουν ιδέαν οὔτε μέτρου οὔτε βάρους οὔτε ἀριθμού. Αριθμούν μέχρι τοῦ δύο· κατ' ἔχαρεσιν εἰς ὑπέροχον νοῦς τῆς φυλῆς των κατοικούντων ν' ἀριθμήσουν και τοῦ 3· ἀλλ' εἰνε σπάνιον.

Οι Γασμάνιοι γνωρίζουν τὸ ἐν και τὸ δύο· τὸ πειριπλέον λέγουν πολλά· καποτε κατορθώνουν νὰ εἰπουν δύο και ἀκόμη δύο. Διὰ τὸ ἐκφράσουν τὸ πέντε, οὐφόνουν ἐπάνω ἀπό τὴν κεφαλήν των τὴν χειρά των. "Ἔχουν ιδέαν τοῦ πέντε, ἀλλά δὲν ἔχουν λέσιν νὰ τὴν ἐκφράσουν. Φυλαί τινες τῶν Αύστραλων ἀριθμούν ως ἔτης: "Ἐν νετάτ, δύο: ναές, τρία: ναές—νετάτ, τέσσαρα: ναές—ναές, πέντε: ναές—ναές—νετάτ: ἔτης—ναές—ναές—ναές...

Εἰς πειρηγητής γνωρίσας καλῶς τοὺς Εσκιμώους βεβιοι δητην ἐρωτήσουν ἐνταδρα πόσα παιδιά ἔχει, πειράγεται εἰς ἀμηχανία, συμβουλεύεται συνήθως τὴν γυναική και τὸ βλέμμα και ο δύο δὲ σύνυγοι δὲν συμφωνούν εἰς τὸν ὑπόλογισμὸν και δητην τὰ τέκνα των δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 4.

Οι σοροὶ παραδέχονται δητη ἀπό συνήθειαν τοῦ ν' ἀριθμούν οι ἀνθρωποὶ μὲ τοὺς δηκτύλους τῶν χειρῶν ἐμορρώθη τὸ δεκαδικὸν σύστημα. Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους οι ἀν-

θύμως μουσικὸν Ἀθιγγανον ἐγκαταλείφοσα σύνυγον και τέκνα.

Εἰς τὴν Εύρωπην οι Ἀθιγγανοι ἐνεργασίσθοσιν κατὰ πρῶτον τὸ 1100 μ. μ. Εἰς Κύπρον ἡλθον κατὰ τὸ 1380, δηλγον δὲ κατ' ἀγίον εἰς επεχωρησον εἰς δλην τὴν Εύρωπην. Πλοσ προσπάθειαν πρὸς ἀπολίτισιν τῶν Ἀθιγγανον ἐν μετατιώθη. Η Μαρία Θρησική τῆς Αύστραλας διὰ νὰ καταγεται και τούς ανθρώπους τούτους κοινωνικούς, ἔχαρισεν εἰς αὐτούς γχίς, διὰ νὰ κιτσώσουν οικίας και νὰ καλλιεργώσιν. "Αλλ' ἐστάθη ἀδύντον νὰ τοὺς συγκρατήσῃ καθέτην θριμμούν μὲ λιθάρια· ταῦτα εἰς τὴν λατινικὴν γλώσσαν ἐλέγοντο Calciū i, εξ οὐ και τὸ Γαλλικὸν φῆμα Calenler, τὸ δηποτὸν σημειώθησεν λογαριάζω

θρωποι

τούς

«Γυνὴ εὐπαιδευτος καὶ γυνὴ βά-
ρανσος εἶνε διὰ τὴν οἰκίαν ἡ μὲν
εὐλογία, ἡ δὲ κατάρα ἵσης απον-
δαιότητος· μιρρώσατε καὶ ἀνυψώ-
σατε τὴν γυναικαν καὶ θὰ ἴδητε μετά
θαυμασμοῦ δλόκληρον ἀραγέννησιν
τῆς ἀνθρωπιτητος».

ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΚΗ ΔΕΚΑΠΕΝΤΗΜΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘΜΟΣ 30

1 Φεβρουαρίου 1915
14 Φεβρουαρίου

ΑΙΓΑΙΟΝΤΡΙΑ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τὸ μὲν ιστορία ἀμάρτημα τῆς γυναικείας ἐκπαραδέύσεως εἰνεὶ ἡ ἔλλειψις φύσεως ὠφισμένης κατευθύνεται εἰς τὰς κλίσεις τῆς γεάριδος. "Αμα τῇ πρώτῃ δυιλλὰ τῶν ψυχῶν καὶ τῇ προφατεῖ ἐκδηλώσει τῶν ὑπὲρ ταύτης ἡ ἐκείνης τῆς ἀσκήσεως προτιμήσεων, οἱ γονεῖς τῆς γέας ἀποστέργοντες τὸ πολὺ εἰς μίαν μετριομαθὴν καλλιέργειαν τῶν πρωτομών ἀγαφαιομένων ταλάτων καταδικάζοντο προώλως τὰ; εὐγενεῖς ἔξεγέροντες τῶν εὐδόκων ἐμφανίσεων εἰς μίτην πρώτων τάροκην ἐπιδαψικεύοντες τὸ πολὺ τὸ σαθρὸν καὶ ὄνδρον ψυμμόνθιον μιᾶς κοσμοπολιτικῆς ἀγωγῆς, ἡ δποίᾳ θ' ἀναδείξῃ αὐτὰς κατὰ τὴν ἐσφαλμένην των γυνώμην « γυναικας τοῦ κόσμου »

Κατὰ πόσον δημιους «αἱ γυναικες αὗται τοῦ κόσμου» δύνανται νὰ πλησιάσωσι πρὸς τὸν ὀντειροπολοῦμενον τύπον τῶν ίδεων μητέρων καὶ ἀδελφῶν καὶ κατὰ πόσον δύνανται νὰ ἴκανοποιήσωσι τὰς δικαιάς ἀπατήσεις κοινωνίας καὶ ἔθνους δύνανται ν' ἀπατήσωσιν οἱ σωροὶ τῶν μικροπεπαιδευμέρων γυναικῶν, αἱ δποῖαι τὰ πάντα διδαχθεῖσαι καὶ τὰ πάντα διελδοῦσαι ἐν ἐπιπολῇ κατέληξαν εἰς τὴν χείρονα τῆς ἀμαθείας ήμιμαρτειαν τὰ πάντα δίγονσαι καὶ μηδὲν ἐν βάθει ἀσφαλῶς ἐπιστάμεναι.

καὶ τοῦτο ἡ ἔξαρθρωπιστική,
ἡ ἐγκυκλοπαιδικὴ παίδευσις ἔχει
τοῦτο τὸ κακὸν καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ
τῆς γυναικός, διτὶ προσδούσα ἕκα-
τάς γυναικεῖς ἐξ ὅλων τῶν περὶ τὴν

X

Οι πλεῖστοι τῶν γονέων ἀπὸ τοῦ λίκνου προσῳδίζουσι τὴν ψυχατέρα αὐτῶν δι' ὃν παθητικόν.

* Απορρίπτοντες τὰς δικαιάς αὐτῆς ἐρωτήσεις, ἀπαντῶντες δι' εἰρωνείας εἰς τὴν φιλομάθειαν αὐτῆς, σκώπτοντες πάντα ζῆλον ὑπὲρ

τῆς προόδου τείνοντα τὰ ὑπερβῆτα ἔσκαμψέντα ἐνσφρυοῦσιν ἐν αὐτῇ τῇ ταλατενομένῃ παρδίᾳ τῆς κόρης τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα περὶ τῆς ίδιας ἀξίας καὶ σὺν τῷ χρόνῳ τὸν μαρασμὸν καὶ τὴν λήθην δὲν τῶν ἀστλων διαφερόντων, ἀπερ ἀπηγχόλισαν τὴν ζωηρὰν φαντασίαν της. Ἐπέρχεται τοιωτορόπως διάνατος τῆς περιεργείας καὶ μετ' αὐτοῦ τῆς γνώσεως. Ἡ κρίσις ἐξασθεῖ, ἡ τύχης χωλαίνει καὶ πᾶσα ἔγδειξις αὐτερεργείας ἐνταφιάζεται. Ἐχομενοῦτο τὰς γνωτικὰς τὰς ἀταραγείας ως δητα παθητικά, αἱ δοποῖαι δυνατὸν μὲν ν' ἀποβῶσι φιλόστοροι καὶ δεξιοὶ τοῦ οἴκου φρονοῦσι, θὰ ὑστερῶσιν ὅμως ως ἄνθρωποι καὶ ως τοιαῦται δὲν εἰτε δυνατὸν η τὰ προσκόψωσιν εἰς τὴν πλήρωσιν τόσων ὑψηλῶν παθητικών, οἷα προσδέχεται η θέσις αὐτάν ως τῶν πρώτων τῆς οἰκουμενείας παιδαγωγῶν.

ταν τύχη μορφώσεως, ἐγῷ ἀφ' ἑτέρου τὰ διάφορα ἐν τοῖς πολλοῖς καθήκοντα αὐτῆς καὶ διάφοροι τοῦ ἀρδός ἀπαιτοῦσι παίδευστε. Μεταξὺ ὅμως τῶν δύο τούτων ἀκρωτ ἔγκειται η ὑγιὴς θέλησις η ποιῶσα τὴν γνωτικὰ δινοματικῶν ἀνεπινυγμένον, ἀλλὰ καὶ ίκανὸν ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόγεως τὰ βαθέστη καὶ τὰ παλαίση ἐν τῇ ζωῇ.

Τοῦτο κατορθοῦται διὰ τῆς ἐργασίας.

Ἡ γνωτὴ σήμερον καὶ η μετρίως εὔπορος παιδεύεται ἐργασία τε εχτικῶς. Οὐδεμία ὑπερβολή. Οἱ γονεῖς, ἐν τῷ ζήλῳ αὐτῶν, τὰ μεταδώσωσι ποικίλην παίδευσιν εἰς τὴν θυγατέρα, μεταδίδουσιν ἀκροθιγῶς τὰς ὑποθήκας τῆς καλλιτεχνίας καὶ τοῦ λόγου, ἐάντι δὲ παραστῆ ἀνάγκη τὰ ἐργασθῆ η κόρη καὶ πρός πορισμόν, η ἔγκυκλοπαιδική της μόρφωσις δὲν θὰ ἔχῃ τι προέχον οὕτε ἐξησφαλισμένον διὰ τὴν πρακτικήν τοῦ βιωτοῦ παιδικοῦ ποιείσθαι.

Ἐν Σουηδίᾳ διὸ τόμον τιμω-
ροῦνται οἱ ἀμελοῦντες τῆς ἀρα-
ιφορῆς τῶν τέκνων γονεῖς διὸ
τῆς ὑποχρεώσεως τὸ πληρώμασιν
εἰς τὴν πολιτείαν τὸ ἔξοδα τῆς δι-
ατροφῆς καὶ μορφώσεως τῶν παι-
δῶν, οἱ δποῖοι περιέρχονται οὕτω
ὑπὸ τὴν κυβερνούντοντος κράτους
φροντίζοντος περὶ αὐτῶν μέχρι^{το}
τῆς ἐνηλικώσεως των Ὁ, τι γίνε-
ται ἐν Σουηδίᾳ θὰ ἔπειτε τοιωταί
τὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ εἰς τὸ 3) τοιωταί
που τῷ ἀπανταχοῦ πεπολιτισμέ-
των γονέων προκειμένου περὶ τῆς
ἀγετροφῆς τῆς κόρης· διότι περὶ^{το}
ταύτην σφάλλουντι πολλάκις καὶ σύ-
τοι οἱ σωφρονέστατοι τῷ ἀνθρώ-
πῳ καὶ ώς ὑπεράγαρ ενθρυπτον
δη ἀγατρέφοντι τὴν θυγατέρα των.

X

Tὸν τὰ φρονῶμεν ὅτι ή γυνὴ εἰνε ἀναξία πάσης τοητικῆς δε-
ξιότητος, ως οἱ ἄγιοι τῆς Μακώρ,
ή τὰ πρεσβεύωμεν ὅτι αὐτὴ ἔχει
καθῆκον νὰ διέλθῃ ὀλην τὴν σει-
ρὰν τῶν ἀρδοικῶν ἐπασχολήσεων,
ώς τὰ ἐκπαιδευτικὰ συστήματα τῆς
Ἀμερικῆς, εἰνε δύο ἄκρα, τὰ δύο τα-
χφ' ἔαντὸν ἀραδείκνυνται τεθολω-
μένα· διότι πρὸ πολλοῦ διὰ τῶν
λεπτοτέρων τῆς διανοίας ἐκφάρσε-
ων ή γυνὴ ἀπέδειξεν ὅτι κέκτη-
ται ἵσην τῷ ἀρδοὶ τοητικότητα, δ-

ξιώτης ή η τόησις ἡς κακλιεργηθῆ
Οἱ γοτεῖς ἡς ἐπιλιγφθῶσι σοβχρῶς
τῆς ἀκατροφῆς τῶν θυγατέρων· ὅ-
ταν δὲ κατστήσωσιν αὐτὰς ἡθι-
κῶς καὶ πρακτικῶς ὑγιεῖς, δταν ἐ-
ξολοθρεύσωσι τοὺς λήρους καὶ
τὰς πλάρας τῆς ἀμαθείας, δταν
προσδώσωσι τὸ σθέρος εἰς τὴν
ψυχὴν καὶ τὸ ἔργον εἰς τὴν χεῖ-
ρα, τότε ἡς εἰνε βέβαιοι διι θαν-
ματονθροῦσι δημιουργοῦντες καὶ
ὅτι η ποιωντά η ὑψηλὴ ἀπέκτη-
σε τὰς πονθονηέρας καὶ ἀγαμερο-
μέρας «γυναικεις τοῦ πόσμου»

ΠΕΡΣ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΥΠΡΙΑΚΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,
ΠΟΛΥΕΥΝΗΣ ΑΙΓΑΙΑΛΟΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ
Εἰσαι κείνη ποῦ τὸ κουμπίν (1)
(Ἐπὶ πενήτων μεγχλομακών).
(Α) ἐγώ δέ τος τὴν καταίδηλον

(2) Έπει δύο δικηγόρων φιλανεικούντων πρός ἀπορμήγην τῆς ἐργασίας

Σήμ. 1 Ἡτον μιὰ δκνιάρχη καὶ
φτωχὴ τιτζύρχ (γυμνή) κι' ἐλυ-
πηθῆκαν την οἱ γειτόνοι κι' ἐβά-
λαι την μέσα σ' ἔναν κουμνίν κι
ἐκκυλοῦσάν την μέσ' ἐτὸ χωρκόν, νὰ
τῆς εὔρουσιν ἔναν κορμάτιν ρούχον,
νὰ σκεπάσουν τὸ τιτζυρκόν της
(τὴν γυμνοσύνην της.) Εἰς τὰ πολ-
λὰ εὐρέθηκεν μιὰ φυχικάρισσα γε-
ννᾶκα κι' ἐδωκέν της ἔνα 'σοώρου-
χον. Ή δκνηρόστυλλα ἔβγαλεν τὴν
κεφαλήν της ποσ τὸ κουμνίν καὶ
ζηώταρεν δια ἐν πλωματίτιν τὸ

πρωτησεν αν εν πλουμιστον τα σσωρουχον. "Αια της είπαν πως δὲν έν πλουμιστόν, ἐτράβη-
έν μέσα σ' τὸ κουμινὶ πάκα τὴν περικλήν της καὶ λαλεῖ τους, «κυ-
λάτε με, κυλάτε με, ώς τι ναύρω σσωρουχον πλαυμιστόν». (2) "Εναν
άνδρόγυνον ἦταν κι' οἱ δυὰ πολλὰ δικιάριδες, κι' ὁ ἀντρας κι' ἡ γε-
νέκκ εἶχαν οὐλην, οὐλην μιὰν πατσέλλαν καὶ ἔκεινην δὲν τὴν
διδῆνταν κι' ἔξημονεν (ἔτρωγε τὰ
ζένα σπαρτά). Τεβάλλαν τὸ λοιπόν
κι' οἱ δυὰ διστοίχημα νὰ μὲν συντύ-
(η [διμιλήσῃ]) ὁ ἔνκις μὲ τὸν ἀλ-
λον· ὅποιος συντύχῃ, νὰ δήσῃ
τὴν πατσέλλαν. 'Ως τόσον ἐγέινη-
σεν ἔναν φονικὸν εἰς τὸ χωρ-
τὸν κι' ἔγυρεύτικεν δι φονῆς· βρί-
σκουν καὶ τὸ ἀντρόγυνον κι' ζ-
ωτοῦν τους ἀν εἰξέμρουν τὸν
σονικὸν δὲν συντυχάννουσι 'κεῖνοι
τουκκίν! «Ἐῦ», λέει τους δι κουσ-
τερτάρης, «θεῖς τὸν ἑσκοτώσετε»
κι' τσχρεν πρῶτα τὸν ἀντραν 'ετὴν
φρεμμάλλαν». «Ἄγρηστε τὸν ἀντραν
κου», λέει ἡ χενέκκ, «κι' ἔχομεν
διστοίχημα καὶ δὲν συντυχάνει». Α-
λέει της δι ἀντρας της. Έννυά δή-
γκις τώρα τὴν πατσέλλαν.

Ἐπήρεν μούλων σελλοχαλινώμένην (1). (Ἐπί τῶν νυμφευομένων χάριν προικός).

Σημ. (1) Ιτατήρ τις χωρικής οπάνδρευς τὴν θυγατέρα του δώσας εἰς αὐτήν εκλήγη προκεκ. Διὸν ἡδυνήθη θηταὶ τὰς τροφὰς εἰς τοὺς θεοὺς καὶ οἱ πλέον νεκροὶ ἤρχισαν νὰ τὰς τρωγούν μὲ λικιμαργίαν. Ο γέρων θεός μανιώδης διὰ τὴν θρούστητὰ τῶν, ἥρπτος τὴν σφῆραν καὶ τοὺς ἐσμντριψεν.

— «Ἄπω; περιταξεῖς τὸν γέροντα πατέρος σου;» ἀνερώνησεν δὲ Θάρα, μήπως δὲν γνωρίζω διτοὶ θεοὶ αὐτοὶ δὲν ἡμποροῦν οὔτε νὰ φάγουν οὔτε νὰ κινηθοῦν;»

«Καὶ ἐν τούτοις», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «τοὺς λατρεύεις καὶ θελεῖς νὰ κάμης καὶ ἐμὲ νὰ τοὺς λατρεύων.

Ἡ παράδοσις ἀνατρέπει διτοὶ δέ τοι ἄγοράστην τὴν ἔξαρψην τῆς ὀργῆς του ἀπέστειλε τὸν Αβραάμ εἰς τὸν βασιλέα, νὰ τὸν δικάσῃ διὰ τὸ ἔγκλημά του.

Ο Νεμρώδεις εἶπεν εἰς τὸν Αβραάμ: «Ἄρτιος δὲν θέλεις νὰ λατρεύεις τὰ εἰδώλα τοῦ πατρός σου, προσευχήσου εἰς τὸ πῦρ».

Αβραάμ.— «Διατί δχι εἰς τὸ νερόν, τὸ δποῖον ἡμπορεῖ νὰ σύσθη τὸ πῦρ;»

Νεμρώδεις.— «Ἄσ εἶνε παρκάλεσσ τὸ νερόν».

Αβραάμ.— «Διατί δχι τὰ σύννεφα, τὰ δποῖα περιέχουν τὸ νερόν;»

Νεμρώδεις.— «Τότε προσευχήσου εἰς τὰ σύννεφα».

Αβραάμ.— «Καὶ δικτὶ δχι εἰς τὸν ἄνεμον, δστις τὰ ἔκαμας, εἰς τὸν Πλάστην τῶν ὅλων. Αὐτὸν μάνων θέλω νὰ λατρεύσω!»

— «Γέροντα, εἶπεν δὲ Αβραάμ, «πόσων ἔτῶν εἰσαι;»

— «Ἐξῆντα ἔτῶν». Απεκρίθη γέρων.

— «Ἐξῆντα ἔτῶν!», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «καὶ θέλεις νὰ λατρεύσῃς ἐν ἀντικείμενον, τὸ δποῖον οἱ δούλοι τοῦ πατρός; μηδὲν τὰ κατεσκευασθαν εἰς δλήγας δρᾶς! Εἶναι παράδοξον εἰς ἄνθρωπος ἐξῆντα ἔτῶν νὰ θέλῃ νὰ κλίνῃ τὴν λευκὴν κεραλήν του ἐνώπιον ἐνός τοιούτου κατασκευάσματος».

Ο γέρων, κατακόκκινος ἀπὸ ἐντροπή, ἔρυγεν. Ἐπειτα δχις μία γυνή, η δποῖα μὲ εὐλάβειαν ἔφερε δώρα εἰς τοὺς θεούς.

— «Πρόσφερε τα σύ», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «καὶ διὰ τῶν μὲ πολὺ πεπληρωτῶν θὰ τὰ καταβροχθίσουν».

Καὶ τὰ προσέρευεν ἔκεινη. Τότε δὲ Αβραάμ ἐλαβε μίση σφῆραν καὶ ἔθρυσεν δλα τὰ εἴδωλα, ἐκτὸς τοῦ μεγαλύτερου, εἰς τὴν χερά του δποῖου ἔθεσε τὴν σφῆραν. «Οτε δὲ Θάρη ἐπανῆλθε, ἀργισθῆ πολὺ καὶ ἤρωτη-

σε ποῖος ικαδός καὶ βέβηλος ἐτόλμησε νὰ ὑδρίσῃ τοιουτοτρόπως τοὺς θεούς,

— «Ω!», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «ενῷ φλεπες, μία γυναῖκα ἔφερεν αὐτὰς τὰς τροφὰς εἰς τοὺς θεούς καὶ οἱ πλέον νεκροὶ ἤρχισαν νὰ τὰς τρωγούν μὲ λικιμαργίαν. Ο γέρων θεός μανιώδης διὰ τὴν θρούστητὰ τῶν, ἥρπτος τὴν σφῆραν καὶ τοὺς ἐσμντριψεν».

— «Ἄπω; περιταξεῖς τὸν γέροντα πατέρος σου;» ἀνερώνησεν δὲ Θάρα, μήπως δὲν γνωρίζω διτοὶ θεοὶ αὐτοὶ δὲν ἡμποροῦν οὔτε νὰ φάγουν οὔτε νὰ κινηθοῦν;»

«Καὶ ἐν τούτοις», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «τοὺς λατρεύεις καὶ θελεῖς νὰ κάμης καὶ ἐμὲ νὰ τοὺς λατρεύων.

Ἡ παράδοσις ἀνατρέπει διτοὶ δέ τοι ἄγοράστην τὴν ἔξαρψην τῆς ὀργῆς του ἀπέστειλε τὸν Αβραάμ εἰς τὸν βασιλέα, νὰ τὸν δικάσῃ διὰ τὸ ἔγκλημά του.

Ο Νεμρώδεις εἶπεν εἰς τὸν Αβραάμ:

— «Ἄρτιος δὲν θέλεις νὰ λατρεύεις τὰ εἰδώλα τοῦ πατρός σου, προσευχήσου εἰς τὸ πῦρ».

Αβραάμ.— «Διατί δχι εἰς τὸ νερόν, τὸ δποῖον ἡμπορεῖ νὰ σύσθη τὸ πῦρ;»

Νεμρώδεις.— «Ἄσ εἶνε παρκάλεσσ τὸ νερόν».

Αβραάμ.— «Διατί δχι τὰ σύννεφα, τὰ δποῖα περιέχουν τὸ νερόν;»

Νεμρώδεις.— «Τότε προσευχήσου εἰς τὸν ἄνεμον, δστις τὰ ἔκαμας, εἰς τὸν Πλάστην τῶν ὅλων. Αὐτὸν μάνων θέλω νὰ λατρεύσω!»

— «Γέροντα, εἶπεν δὲ Αβραάμ, «πόσων ἔτῶν εἰσαι;»

— «Ἐξῆντα ἔτῶν». Απεκρίθη γέρων.

— «Ἐξῆντα ἔτῶν!», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «καὶ θέλεις νὰ λατρεύσῃς ἐν ἀντικείμενον, τὸ δποῖον οἱ δούλοι τοῦ πατρός; μηδὲν τὰ κατεσκευασθαν εἰς δλήγας δρᾶς! Εἶναι παράδοξον εἰς ἄνθρωπος ἐξῆντα ἔτῶν νὰ θέλῃ νὰ κλίνῃ τὴν λευκὴν κεραλήν του ἐνώπιον ἐνός τοιούτου κατασκευάσματος».

Ο γέρων, κατακόκκινος ἀπὸ ἐντροπή, ἔρυγεν. Ἐπειτα δχις μία γυνή, η δποῖα μὲ εὐλάβειαν ἔφερε δώρα εἰς τοὺς θεούς.

— «Πρόσφερε τα σύ», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «καὶ διὰ τῶν μὲ πολὺ πεπληρωτῶν θὰ τὰ καταβροχθίσουν».

Καὶ τὰ προσέρευεν ἔκεινη. Τότε δὲ Αβραάμ ἐλαβε μίση σφῆραν καὶ ἔθρυσεν δλα τὰ εἴδωλα, ἐκτὸς τοῦ μεγαλύτερου, εἰς τὴν χερά του δποῖου ἔθεσε τὴν σφῆραν. «Οτε δὲ Θάρη ἐπανῆλθε, ἀργισθῆ πολὺ καὶ ἤρωτη-

σε ποῖος ικαδός καὶ βέβηλος ἐτόλμησε νὰ ὑδρίσῃ τοιουτοτρόπως τοὺς θεούς,

— «Ω!», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «ενῷ φλεπες, μία γυναῖκα ἔφερεν αὐτὰς τὰς τροφὰς εἰς τοὺς θεούς καὶ οἱ πλέον νεκροὶ ἤρχισαν νὰ τὰς τρωγούν μὲ λικιμαργίαν. Ο γέρων θεός μανιώδης διὰ τὴν θρούστητὰ τῶν, ἥρπτος τὴν σφῆραν καὶ τοὺς ἐσμντριψεν».

— «Ἄπω; περιταξεῖς τὸν γέροντα πατέρος σου;» ἀνερώνησεν δὲ Θάρα, μήπως δὲν γνωρίζω διτοὶ θεοὶ αὐτοὶ δὲν ἡμποροῦν οὔτε νὰ φάγουν οὔτε νὰ κινηθοῦν;

— «Καὶ ἐν τούτοις», εἶπεν δὲ Αβραάμ, «τοὺς λατρεύεις καὶ θελεῖς νὰ κάμης καὶ ἐμὲ νὰ τοὺς λατρεύων.

ΒΡΟΧΑΙ, ΒΡΟΧΑΙ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ

Ἐχθές, προχθές καὶ ἀκτεροχθές είχεν διοργανός μας χαπάρια καὶ μηρύματα ἀπὸ τὸ πέλαγός μας Πόσιον θεοῖς μας η θεά, η θεία Ἀρροδίη, Κλειτε για τὰ παλάτια της, τὰ σμαραγδένια δάση, Ποῦρος σκεπτούσασθη μὲ Χάριτες καὶ Ωρες Κατ μὲ ζεφύρους καὶ δροσές καὶ κρύσταλλα νεράκια, Γλαυκήνη ένθυμηθή τοῦ καλοῦ τοῦ "Άδωνι τὸ κρίνα, Ποῦρη τῆς ἐσκοτώσαντο ποῦρον ζέλα, ο Θεοὶ της, Καὶ ἔρεξε καὶ ἔχθρης ἐτὸν οὐρανό, ἐτὸν κόμη Καὶ πόλεμοι ἐσύντησης μὲ νέφη καὶ ἀνέμους" Στὸ στεναγμό της σύγνεφα ἐτὸν οὐρανὸν ἔργηκαν, Στὸ κλιμακά της Πανιώνιοι βρόχινοι ἔχνθηκαν Κι ἐλούσθη δλη η Κύπρος της, ν' ἀνθίσῃ, για τονιώση, Ρόδα καὶ κρίνα καὶ καρπός καὶ αἰδες ν' ἀποδώσῃ. Ελδα καὶ ἔρωτη τὴν χαλκού καὶ εἰδονέα, Ποῦρη εἰχε γῆ καὶ θάλασσα καὶ ἔρωτης ποῦρη Ζελιπάνη, Κατούρα δενδρός κατάξηρα καὶ δοδούδηρες μανῆς Καὶ κάποτα φύλλα κίτρινα, ποῦρη κλίνονταν τὰ πέσοντα, Μήπως καμηλός συντέλεια τοῦ κριόνον θὲν τὰ γεννήη; Καὶ ἐκεῖνα μοῦ ἀπήγησαν μέσον, ἐτὸν νερό διορμώντα, γαρούμενα καὶ γελαστά: Ποτέ της δὲν πεθαίνει Η Κύπρος, ποῦρη στοχήθηκε πρώτη καὶ πανεμένη Απὸ θεόντος εἰναι ἀπόριας μεράλους Καὶ σηρασσαντούσαν ποῦρη γνῶσι καὶ σοφία. Καὶ ἀνοίκαν δλα, καὶ δεντρού καὶ φύλλα, ἐτὸν βροχοῦλα

Καὶ δλα φυγή καὶ δλα ζωὴ καὶ καρπούσιαν ποῦρη Καὶ μὲ δενικάντας, καὶ δοδούδηρες μανῆς Καὶ μὲ δενικάντας, καὶ δοδούδηρες μανῆς, Ζαρόρια καὶ μαλάματα, σμαραγδήματα δονυπάντα, Τὴν Κύπρο τὰ σολούσωσι, γένη καὶ γενεασία, ποῦρη καὶ τὴν γενεασία, Καὶ δικτερονούγια μινιατύρες, ποῦρη καὶ τὴν γενεασία, Συγδιαίρεταν ποῦρη καρπούσιαν ποῦρη καρπούσιαν τὰ πένθος Αρφόπλαστης, διόντος ποῦρη περάση, Να ὁρῇ η ωρα καὶ μηρούσιας ποῦρη καὶ καρπούσιας, Να τὴν γενεασίαν ποῦρη μετατρέπει ποῦρη πανηγύρια.

ΛΑΥΡΩΝΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

1.
Ασπρο λονλοῦδι μωρισμένο
μιν Χειμωνιάτικη ανήγη
δβλαστησε φοριτσασμένο
την παγωμένη τον τὴν γη

2.
Αρεμοχάλαιο σηρωθή
φοριτούνες επλακόσαν πάλι
καὶ μέσον στήρι τόση παραζάλη
δειλό δάφνεις στεγανό
ασπρο λονλοῦδι μαδημένο
καὶ εἰς τὸ καδμά τον γυριστος

«ἐνθάδις ήμουν τρυφερό,
ἀπ' δλα τάλλα διαλεγμένο
καὶ σάν τὸ όρδον γελαστό,
πάνω απήρη γη τὴν παγωμένη

δβλαστησε φοριτσασμένη
ανήγη η διάτα μου εδώ
καὶ εἰπει:

«Με τὸ χιόνι, μουά
αδιάς εδώ δ καλδες γειμώνας
καὶ σάν τὸ δώση για τὴν παγωμένη
τὸ σωματάν το μικρό..»

· · · · ·
Λευκό σεντόνι μὲ πλακάτες
καὶ μὲ τὸ χιόνι τον μὲ λυρέις!

ΠΕΡΣ. Λ. ΠΛΙΛΔΩΠΟΥΛΟΥΡ
ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Προδότης τῆς πατρόδος νομίζεται δχι μόνον δστις παραδίδει εἰς τὰς γειδας τῶν τυράννων τοὺς ἀδελφούς του, ἀλλὰ καὶ δστις δ

«Γυνή εὐπαλεντος καὶ γυνὴ βάνουσας εἶνε διὰ τὴν οἰκίαν η μὲν εὐλογία, η δὲ κατάρα ἵσης σπουδαιότητος· μορφώσατε καὶ ἀνηρώσατε τὴν γυναῖκα καὶ θὰ θύρε μεταθαυμασμοῦ δλόκληρον ἀναγέννησον τῆς ἀνθρωπότητος».

Γίνεται δεκτὴ γυναικεία
μόνον συνεργασία

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΕΚΑΠΕΝΤΗΜΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘΜΟΣ 33
ΕΝ ΑΜΜΟΧΩΣΤΩ ΚΥΠΡΟΥ

15 Μαρτίου 1915
28 Μαρτίου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ ΚΛΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟ ΤΑΝ ΠΛΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΣ-ΑΙΜΑ. ΣΤΑΥΡΟΣ-ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Ἡ μεγάλη προσευχὴ εἶχε τελεύσει ἐπὶ τοῦ δρονὸς τοῦ Γολγοθᾶ. Σταυρὸς ἔνδιπλος ὁρθοῦντο καὶ χλίαρα στόματα ἔκρωξον ἡγιοῦντα τὸν θάρατον.

Σταυρός—αἷμα.

Σταυρός—ἀνάστασις.

Ἐκλινεν ἡ ξανθὴ κεφαλὴ τοῦ Ναζωραίου καὶ εἰς τὸ σκυνθωπὸν τοσκαλασμά τῆς ἀνεγερρήθη ἀγριωχος διελωλούτηρος.

Οἱ ἄδικοις—δ. Ἰουδαῖος.

Χλίαρα στόματα ἔκρωξον ζητοῦντα τὸν θάρατον χλίαρι Θεοὶ ἀπέδηρησον πρὸ τοῦ σαβάρου τοῦ ἀληθοῦς.

Καὶ ἔσβυνεν διελωλούτηρος καὶ ἀνεκαίτιετο δ. Ἰουδαῖος καὶ προέβαλλεν δ. Χριστιανὸς ἄγρος καὶ ἀναμάρτητος.

Σταυρός—Θεός.

Σταυρός—ἀδάνατος.

Ἐπὶ τοῦ τειμημένου ἔνδιπλον χλίαρι ἀμαρτίαι ἐσταυρωμέναι δυλλάσσονται, διὰ καθαρτῆρος τοῦ Χριστοῦ.

Θεὸς ἀδάνατος δ. Ναζωραῖος.

Σωτήρ ἀσημός δ. Θεός.

Σταυρός—μινήμα.

Σταυρός—ἀνάστασις.

Ἐπὶ τοῦ σκυνθωποῦ μετώπον τοῦ οὐρανοῦ διετεγμένος εἰς νεφέλας κατέπει τὰ διάκενα τῶν Φοίβων.

Ἐλενε βαρὸς ὡς θετός.

Πυκνὸς ὡς τὸ σκότος.

Βεβαρυμένος καὶ ἀναρός ὡς ἡ ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλ' εἰτε στεγαγμὸς Θεοῦ καὶ οἱ φωτὸνοστοι ἀστέρες διανυρμένοι σιγῶσιν ἐκπρέοντες ἐκ τῆς πτονὸς Τοῦ.

Διότι εἴτε πνοὴ δηλητηροῦ δηλητηροῦ τῆς κακίας τῆς γῆς.

Σταυροῦ ἡ μεγάλη φαρμακὸς ἀνθρωπότης ἐκάλεσεν ἐπὶ τοῦ ἀφῆμον ἴκινωματός τῆς τὸ βασιλεῖον

ἐνὸς Θεοῦ. Πλήττει καὶ δηλητηρίας εἰς οἰκεῖον τὸ μεταλλούσται εἰς θεῖον· αἵλη παρὰ τὸ μηῆμα, ζωὴ παρὰ τὸ τάχος, πτῆσις παρὰ τὴν θαρρίαν.

Τελετάρχαι μεγάλοι ἐστὶ οὐρανῷ πάντας καλλιεργούντες τὰς τάρας· βασιλίσκοι προσκλητοί μοιραίων· ἀγαπητές τάσσουσι τὰς ἀπαρχὰς τῶν προϊόντων αὐτῶν. Ιδού δὲ πορφύρα κατερριμμένη εἰς δάκη καὶ τὰ σκέλη κατειχότα τοῦ Θεοῦ. Σπόνδυλοι σπασμαδιῶν πειραρχούμενοι συμπλέουσιν εἰς τὸ αἷμα.

Ἐλενε δ. Πόνος τοῦ Θεοῦ—τοῦ Θεοῦ τοῦ σαρκωθέντος εἰς ἀνθρωπον. Ἐχάλι ἐκθέονται ἀπὸ τὰ χεῖλη. Εἰτε δ. Πόνος τοῦ ἀνθρωπον, δὲ ποιῶνται ἐπὶ τοῦ θύμου λιποθυμοῦ σα. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Καὶ εἴτε ἀνάτατος δ. πταίσης καὶ εἴτε σωτῆρος δ. καταδικασθεῖς.

Τὸ θῦμα κομίζεται βωμός τον τὸ ξύλον· ἐντάριον ἡ χλεύη· δάκρυον τον ἡ ἀγωνία, χλωὴ τον δ. περίγελως· το θῦμα κινεῖται· αὐγὴ τον ἡ λύτη, ζωὴ τον τὸ ἄχθος—Ἐνὸς θεῶν τὸ καλλιστέρανον ἀρμάτινον κινεῖται τοῦ βορβόνων· αἱ ἀνομίαι τὸ σύρουσιν, οἱ πλάγητες τὸ φυμονυκόδυον, αἱ πλάγαι τὸ περιέπονον.

Κι. ἐνῷ ἀγρή συστέλλεται ἐκ τῆς δύδητης ἡ μορφὴ τοῦ Θεοῦ, δεινῶς συγκορδούμεναι περὶ ἐναντίον δ. δαίμων τῆς κακίας τυράσσων νέα σύμματα καὶ παλαιὰ κεφαλάτα ἀνάγων ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Καὶ τὸ σύμπαν συστίγμαται, ἐνῷ δ. θεὸς φύσεισ.

≡≡≡

Ἀγαθότης—δάκρυον—ἀγωνία—πληγή—ανταπάργησις: Τα δάρα τοῦ Θεοῦ.

Τόφος—γέλως—εἰρωτεία—ἄραι δεια, τὰ δάρα τοῦ ἀνθρώπου. Κι. ἐνῷ δ. Ἀρετὴ προσδέχεται ἐπὶ τοῦ ἀναμαρτήτου μετώπον, τοῦ ἀβροῦ καὶ ἀμάρμον, τὰ πλήγματα τοῦ κακοῦ, αἱ οὐραγης τῶν δαιμόνων συρκίσονται κρούον ἐν κραπάλῃ.

Θυσία ἐξιλαστήριος ἐπὶ τοῦ ὑψηλαύχενος ἀνθρώπου τὸ μηῆμα τοῦ Χριστοῦ· θάνατος τον ἡ ἀναστασις, ζωὴ τον ἡ ἀνθισις. Συγκαταβάσεως ἀγγελοι παρὰ τὸ μηῆμα τοῦ Κυρίου· φύλακες παρὰ τὴν θύραν· μέρα παρὰ τὸν Πλάστην.

Προσεύχον, ψυχή, καὶ ὅρθροι τον παρὰ τὸν Σωτῆρα τῶν δλων! ΣΠΕΡΣ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

δας. Μιᾶ στιγμῇ καὶ τὸ φυσικὸν μυστήριον μεταλλουσται εἰς θεῖον· αἵλη παρὰ τὸ μηῆμα, ζωὴ παρὰ τὸ τάχος, πτῆσις παρὰ τὴν θαρρίαν.

Τελετάρχαι μεγάλοι ἐστὶ οὐρανῷ πάντας καλλιεργούντες τὰς τάρας· βασιλίσκοι προσκλητοί μοιραίων· ἀγαπητές τάσσουσι τὰς ἀπαρχὰς τῶν προϊόντων αὐτῶν. Ιδού δὲ πορφύρα κατερριμμένη εἰς δάκη καὶ τὰ σκέλη κατειχότα τοῦ Θεοῦ. Σπόνδυλοι σπασμαδιῶν πειραρχούμενοι συμπλέουσιν εἰς τὸ αἷμα.

Ἐλενε δ. Πόνος τοῦ Θεοῦ—τοῦ Θεοῦ τοῦ σαρκωθέντος εἰς ἀνθρωπον. Ἐχάλι ἐκθέονται ἀπὸ τὰ χεῖλη. Εἰτε δ. Πόνος τοῦ ἀνθρωπον, δὲ ποιῶνται ἐπὶ τοῦ θύμου λιποθυμοῦ σα. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Καὶ εἴτε ἀνάτατος δ. πταίσης καὶ εἴτε σωτῆρος δ. καταδικασθεῖς.

ΣΥΛΛΟΓΗ
• ΚΥΠΡΙΑΚΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ,
ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ ΛΟΓΙΣΙΑΔΟΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ
• Η Λόττα (1) τάξιν δὲν είχεν καὶ τὰ γουρούνια δίδασκεν. (Οταν τις διερθριμένος συμβουλεύει τι εἰς δλλους).

• Η κουρή (2) κουρούδικια δικάλλει. (Η τῶν ἀρχ. παροιμ. Αἱ κορόναι αλλήλαις πιστόταταί εἰσι.)

• Η τρυνταρυλλιὰ δικάλλει κι. ἀγκάθιν. (Ἐπὶ τῶν κεκῶν τέκνων τῶν ἐκ καλῶν γονέων)

• Η μάνα τὴν καρδιὰν πονεῖ κι. ἡ πεθερά τὴν φέρνων (3)

• Η σκύλλα ἡ ἀντραζέρισσα τὴν ἀκρων τῶν μικλῶν τῆς.

• Η δρκή τοῦ Θεοῦ καταβεῖνει ποῦ τὰ κεραμίδια. (Ἐπὶ δλως διπρόπτων δυστυχημάτων).

• Η κατάρχη σε χαρούρων κι. ἐγώ ποι. πάνω κεβαλ.οσύριν. (Περιρρόνησις πρὸς κατάρχην).

• Η ἀλήθικεια ἐν δλόσιται (ἐπλούς δ μῆνος τῆς ἀληθείτεκης ἔρου).

• Θωρεῖς τὸ θερικόν (5) καὶ γυρεύκεις (6) τὴν κωλοσυρμαδίαν; (ὴ τῶν ἀρχ. παροιμίας κατά τὰ Χριστούγεννα διακοπῶσιν αἱ βροχαὶ καὶ κατά τὰ Φῶτα ἐπινυχληθῶσιν, ὡς καὶ κατά τὰς λαμπράς, ἐν γένει, ὅταν δ. καρδίς είνε δψιμος, ὡς τὸν λέγουσιν αἱ χωρικοὶ ράχες, κι. ἀποθηκει, τάμπαρικ, είνε πλήρη.)

• Καὶ τὸ φάριν καλὸν ἔν, κουμπάρε. (1)

• Κατά τὸ χωροκόν (2) κι. δ νόμος. (Ἐπὶ τοῦ δρειλορένου σεβισμού πρὸς τὰ ξένα ἡθη καὶ εθιματικά.)

• Κατύχη του (3) ποὺ νὰ τοῦ πούν καλιώρα του. (Υπόνοια διποτικάνεται ἐκεῖνος, τὸν ὄποιον καλοτυχίζουσι.)

• Κατύχη του ποὺ δὲν ἔχει φουμιά κι. ταπακί του καὶ ρούχη κι. σεντούκα του μαύρη ἔν η καρκιά του.

• Σημείωσις. (1). Κατά τὴν παροιμίαν ταύτην ἐξένιζε τις τὸν κουμπάρον του, δοτικές ἐν διόδων τῶν διποτικῶν δτι τῆς τραπέζης φργητῶν, τῶν ιχθύων καὶ τῶν δοτικῶν, ἐτρωγεν ἀδικιάστως ιχθύς καὶ δ. ξενίζων είπε. Πάρε καὶ κουκιά, κουμπάρε καὶ δ. ξενίζομενος κουμπάρος, καὶ τὸ φάριν καλὸν ἔν, κουμπάρε, είπε. (2). Εννοεῖται καὶ πόλις καὶ χωρίον. (3). Κακή τύχη. Καὶ καλή δρα τὸ καλιώρα.

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΒΛΑΥΕΤΟΥ

(Συνέχεια).

III

«Θά παραχωρήσω της Νανίνα τό διάτονον ώς νυμφικόν δώρον!» — Ούδελως κατά την πρώτην στιγμήν έπρόσεξε εἰς τὰς λέξεις ταύτας τοῦ κυρίου Πεχουάνου, ἐπινήθιον δρώσις εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἐπαύριον, διανήκαντας τὴν λύσην. Καὶ οὐδεὶς μακράν δημιύλινον περὶ τῶν πιθανῶν αἰτιῶν τῆς λύσης; καὶ διηγήθη μοι διετοῖς τοῦ χυλοῦ ἐνίων τοῦ δάκρυος φυτῶν ἐσχημάτισε τὴν βάσιν τοῦ διάτονος τῆς λύσης.

— Ιδού, ἔχηκολούθησε δεινών-

ων μοι ὑάλινον ἀγγεῖον πλῆρες διαφανοῦς προσίνον υγροῦ· μετὰ ταῦτα δὲ ἔξηγησε μοι λεπτομερῶς τὴν καταποιεῦν τοῦ διάτονος. — Όιατρός ἐσιώπη, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐμεινε σκωπτική καὶ ὑπετονθόρυζε τὴν Μασσαλιώτιδα τυμπανίζων ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ἐνὸς τῶν λεβήτων. — Λα-

νάγηκη νὰ σπουδάσω εἰσέτι διλέγας

τελειοποιήσεις, ἐπανέλαβεν διά-

κύριος Πεχουάνος, καὶ κατὰ τὴν

ἡμέραν τοῦ γάμουσον θά δημο-

σιεύσω τὴν ἀνακάλυψίν μου.

— Εὐφίλησα μεῖς εὐγνωμοσύνης

τὰς χειράς αὐτοῦ καὶ ὑρκίσθη

ἐνδοχρυς ν' ἀποθένω μᾶλλον ἢ νὰ

προδώσω τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Τότε ἤρχισεν ἐκ νέου λεπτολογῶν

καὶ δὲν ἐπισυστάσαι τοῦ τούχου,

τὰ ὑάλινα δο-

χεῖα, ἐνθα ἐστάλαζον βροδέως βα-

θύχρωμα ύγρα, τὸ σύνολον κα-

κῶς περιτισμένον διὰ ὑάλων ἔω-

τερικῶν ἐνδεδυμένων ἰδίους βάτοις

ἢ ἥρμοζον θυμασίως τοῖς περιέρ-

γοῖς τρόποις τοῦ κυρίου Πεχου-

άνου. Εὔρον τὸν προιστάμενον πε-

ριφερόμενον μεταξὺ τῶν βίκων,

ἐν φόροις στηρίζομενος

τοῦ ιατροῦ ἡρό-

μετέπει μοι διά-

κύριος Πεχουάνος,

κλείσεις τὴν θύραν καὶ πρόσεχε εἰς

τοὺς λόγους μου. Ἀποτελεῖς μέ-

λος τῆς οἰκογενείας τώρα καὶ οὐ-

δὲν ἀποκρύπτω πλέον ἀπὸ σου.

Δὲν εἴκει πλούσιος καὶ ἀν καὶ

ἡ Νανίνα ἔχει παρὰ τῆς μητρός

τῆς 1,500 φράγμα κατ' ἕτος, τοῦ

τοῦ δὲν ἀρκεῖ, ἵνα ἀποκτασταθῆ-

ται ἡ ἴδεα πολλάκις ἔνων

χληγέα μεῖς καὶ ἀπεράσισα νὰ

σπουδάσω βαθέως ἀνακάλυψιν τι-

να πολύτιμον διὰ τὴν ἀνθρωπό-

τητα...

Κατ' ἔκεινην τὴν περίοδον τοῦ

λόγου διατρέπεται στοιχείων

διανοτήτων, διανοτήτων, δια-

νοτήτων, διανοτήτων, δια-

τοῦ διατάξιμον, τοῦ λέγω δ-

τοῦ θά λατρεύσω αὐτήν... καὶ θέ-

λεις ἐννοήσει τὸ πρᾶγμα, Κλαύ-

διε. — Τότε ἤρχισε μακράν δημι-

λίνων περιποιήσεις τῆς λύσης;

— Ιδού, ἔχηκολούθησε δεινών-

ων μοι ὑάλινον ἀγγεῖον πλῆρες

διαφανοῦς προσίνον υγροῦ· μετὰ

ταῦτα δὲ ἔξηγησε μοι λεπτομερ-

ρῶς τὴν καταποιεῦν τοῦ διάτονος.

— Όιατρός ἐσιώπη, ἀλλ' ἡ

φυσιογνωμία του ἐμεινε σκωπτι-

κή καὶ ὑρκίσθη τὴν λύσην. Καὶ

οὐδεὶς μακράν δημιύλινον περι-

ποιεῖται τὸ πρᾶγμα τοῦ διάτονος.

— Τότε ἤρχισεν ἐκ νέου λεπτολο-

γῶν τοῦ διάτονος τῆς λύσης, τοῦτο

καὶ δὲν ἐπισυστάσαι τοῦ τούχου,

τὰ ὑάλινα δο-

χεῖα, ἐνθα ἐστάλαζον βροδέως βα-

θύχρωμα ύγρα, τὸ σύνολον κα-

κῶς περιτισμένον διὰ ὑάλων ἔω-

τερικῶν ἐνδεδυμένων ἰδίους βάτοις

ἢ ἥρμοζον θυμασίως τοῖς περιέρ-

γοῖς τρόποις τοῦ κυρίου Πεχου-

άνου. Εὔρον τὸν προιστάμενον πε-

ριφερόμενον μεταξὺ τῶν βίκων,

ἐν φόροις στηρίζομενος

τοῦ ιατροῦ ἡρό-

μετέπει μοι διά-

κύριος Πεχουάνος,

κλείσεις τὴν θύραν καὶ πρόσεχε εἰς

τοὺς λόγους μου. Ἀποτελεῖς μέ-

λος τῆς οἰκογενείας τώρα καὶ οὐ-

δὲν ἀποκρύπτω πλέον ἀπὸ σου.

Δὲν εἴκει πλούσιος καὶ ἀν καὶ

ἡ Νανίνα ἔχει παρὰ τῆς μητρός

τῆς 1,500 φράγμα κατ' ἕτος, τοῦ

τοῦ δὲν ἀρκεῖ, ἵνα ἀποκτασταθῆ-

ται ἡ ἴδεα πολλάκις ἔνων

χληγέα μεῖς καὶ ἀπεράσισα νὰ

σπουδάσω βαθέως ἀνακάλυψιν τι-

να πολύτιμον διὰ τὴν ἀνθρωπό-

τητα...

Κατ' ἔκεινην τὴν περίοδον τοῦ

λόγου διατρέπεται στοιχείων

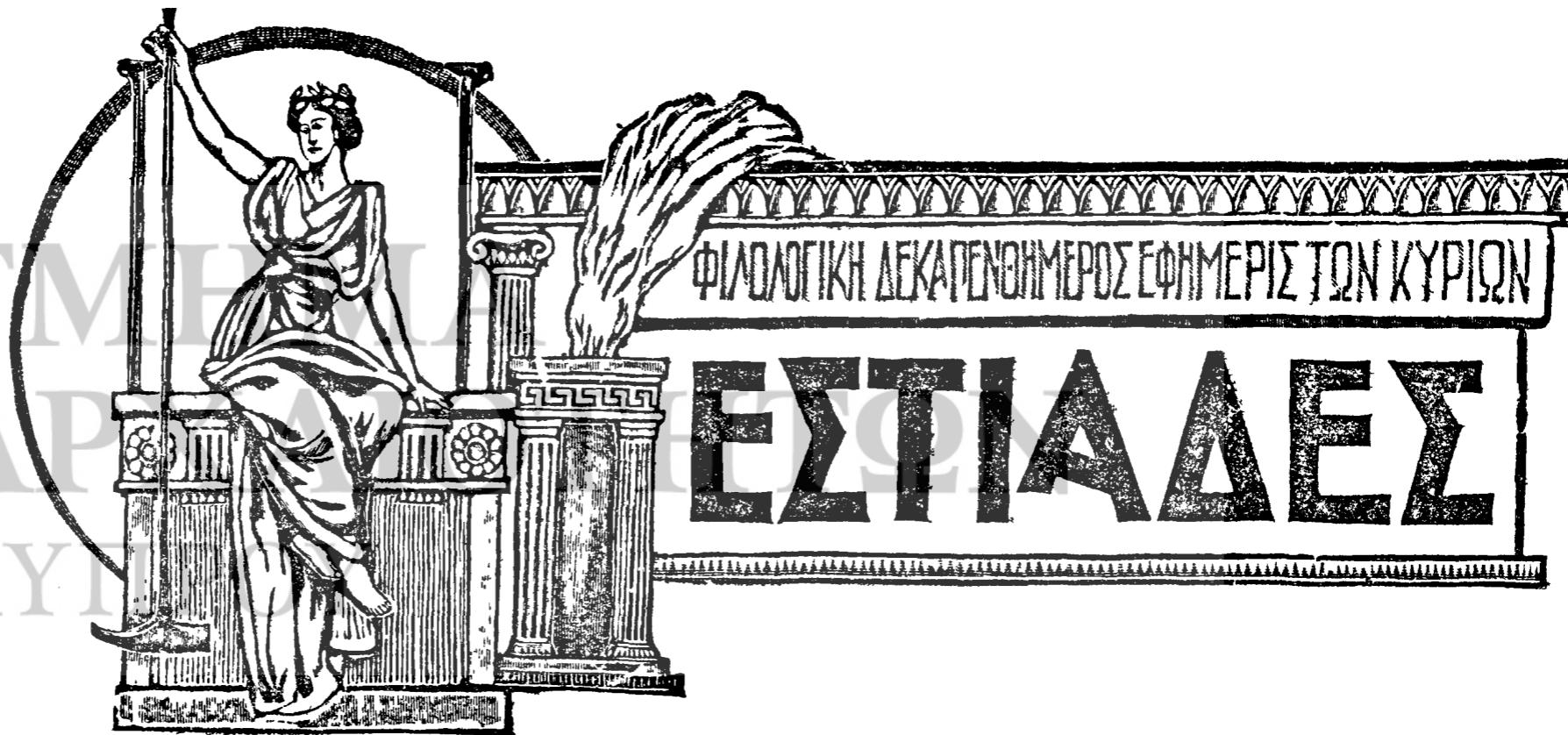
διανοτήτων, διανοτήτων, δια-

νοτήτων, διανοτήτων, δια-

φύλαττον εἰσέτι τὴν μικρ

«Γυνή επιπλέον τος καὶ γυνὴ βά-
νασσος εἶνε διὰ τὴν οὐκεῖν ἡ μὲν
εὐλογία, ἡ δὲ κατάρα ἵσης σπου-
δαιότητος μορφώσατε καὶ ἀνυψώ-
σατε τὴν γυναικαν καὶ ώδι γε μετά
θαυμασμοῦ διδούληρον ἀναγέννησιν
τῆς ἀνθρωπότητος».

Γίνεται δεκτὴ γυναικεῖα
μάρτυρος σωτερογοσία

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘΜΟΣ 34
ΕΝ ΑΜΜΟΧΩΣΤΩ ΚΥΠΡΟΥ

1 Απριλίου
14 Απριλίου 1913

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ

ΠΕΡΙΕΦΟΝΗ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝ. ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

Μεγαλύμορφος "Ηρα ἐπὶ τοῦ ἀγλαοῦ τῆς δίηρον ἡ Δόξα ἐκβι-
ρεῖ τὰ πολύτιμα δῶρα πιζούσα-
τοὺς ἀνέμους. Ταῦ καὶ χῆρες ἔ-
συρον τὸ θεσπέσιον ἄρμα καὶ
ἀσπιλος μορφὴ λευκῇ ἐκ τῶν κυ-
νηίων φυσάτων τὸ Πόρον ἀ-
ναθαλήσουσα ἐπάλλετο μέσοφ τοῦ
αἰθέρης ζητοῦσα λατρευτάς. Κύ-
ματα καὶ φῶς καὶ ζέφυροι καὶ
τοπαζῖται περιέλευνον τὸ ξανθό-
τριχον σῶμα καὶ εἰς ἐκτάσεις φε-
ρομένη ἐιάρνει λευκοῖς τοὺς γα-
λακτώδεις φραγίσαται συμπτίσ-
σθοντας εἰς τηρεάνους θαλερὸν τὰς
ἀκρωτείας τῶν φυτῶν. Καὶ
σύμπαν ἐλευθερεῖτο ἐπὶ τὸς ἀμάρ-
τιδῶν νάρκης ζητοῦν καὶ ἐκ-
ρήγη ἀπὸ τῶν πλαγεῶν δόλων
τῆς ὑλῆς, θηρεύον τὴν Δόξαν.
Τὴν Δόξαν! τὸ διειρρον τῶν ἀν-
λων.

"Ἄκτια μικραὶ καὶ μεγάλαι καὶ
θῖνες θερμαὶ καὶ θαλεραὶ σκά-
δες καὶ εὐτοργοὶ τασσούσαι πρὸς
τὰ θυγατέραν εἰς γλυκὺν ζε-
ρον τὴν ἀνασσαν τῶν οὐρανῶν.
Ἐπιδές κρυστᾶν κυνέλλων προσ-
εμίγνυνται καὶ ἀμβροσίαται καὶ
κέκταρ καὶ ζειδώρον αὐδανούνται
εἰς γαλας τὴν Ὀ-
λυμπίαν. Οἰκυπεία ἡ δόξα καὶ
αἴρον θερινὴ ἀπὸ τῶν κανονών
τῆς λάβας ἀπαπηδήσασα ἔζηται
καταφύγιον τὴν γῆν! Μίαν μι-
κράν γυναικαν τῆς γῆς, εἰς ἥρην
ἐνοικιασθῆ ζητοῦσα τὸ ἄσυντον τῆς
γαλήνης, διωροῦσα τὸ λάρνακον
τῶν θράμβων.

Μικραὶ γυναικαὶ μεγάλαι
ἡτέριζον πρὸς τὴν γαλανὴν κό-
ρην τῶν αἰθέρων προσθήγονται
τὸς λευκοῖς τῆς πετάσους ἐν τ-
κεσίᾳ πρὸς τὴν αὐμάρην.

Καὶ διειρρα τὸ πλάσσοντο
καὶ τεούσαν ἐπεισοῦσαν.

Μία ἀπὸ τὰς μικρὰς αὐτὰς
γυναῖς ἡ Ἐλλὰς εἶχε χαράξει με-
ταν πρωταν τὸ διειρρόν τῆς οὐρα-

γαλανὴ ὄδατα προσέπαιξεν μόνοι
παραμορεύοντες τὴν Δόξαν. Δά-
γραι ἐφυλλοδρόμοντι. Παρθένοι καὶ
τέρειοι εἰς λατρείαν ἀνέπειρον τοὺς
ὅδαλμοὺς καλοῦντες εἰς συμπό-
σιον πετέματος τὴν ἄπλον κατα-
κητηψίαν τῶν αἰθέρων. Καὶ ἡ Δό-
ξα προσεμειδία σκιρτάσα εἰπὲ τῶν
λόρων, αυρομένη ἐπὶ τῶν βρά-
χων.

Μίαν ψωντὰν τὸ φῶς περιέ-
λοντας τὴν ἔκτασιν, ἡ δόπια ὑ-
ψούστο γυμνὴ καὶ ἀκατοίκητος. Οἱ
ἄνθρωποι τῆς εἰρηνῆς γένη δωδοῖ,
τὰ τέκνα τῆς ἀλληται. Ἀλληται καὶ
πατερεγοτες τῆς Δόξαν πρόσωπος τοὺς
τῆς ζωῆς,

"Ἐγετετακέρει ἄγγελε τῆς ἡγεμοίας
τῶν ἀγώνων, Σύ, ἡτις καθαδήρη-
σας ἐκ τῷ πυθμένος τοὺς δούλους
εἰς τὴν χάριτα τοῦ φωτός, ἐκ τῶν
ἀσήμων εἰς ἐνδέξους, ἐκ τῶν
ταντίλων εἰς τανάρχους· παλαιό
οὐκέπορες τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δηλ-
ος τοῦ γένης τοῦ Αἰγαίου παρακενάντες τὰς δυνάμεις, αἱ
δόποιαι τὰ τηλείαν τοῦ Αἰγαίου.
Ἀέρασαν τὴν Δόξαν. Αέρασαν
τὴν γηασμένην εἰς τῆς πετέματος
τοῦ γάνους, ὑπὲρ τὰς λευκάς το-
λόντας τὸν τέρφον. Καὶ θρονί-
ψουν, Δόξα ἀρόθεντος, ὑπὲρ τὰ
στήθη τὰ βεραδυμένα ὑπὸ τῆς
νάρκης, ὑπὲρ τὰ κεῖλα τὰ φυ-
θωμένα ὑπὸ τοῦ φεύδοντος. Κά-
τωχος Σου ὁ δράστης, κάτωχος
Σου ὁ ἔργατης. Καὶ κινοῦν ὑπερ-
θεν τῆς βίας, ὑπερθεν τῆς γῆς,
τοῦ καὶ ἀνεμίζοντος τοῦ ποντού
καὶ ἀνεμίζοντος τοῦ ποντού τοῦ
φαίνων.

Τὸ χάριμα τοῦ ἡλίου τὴν
ὑπεδέχθη. Τὰ ἀλληλοπεδεύοντα
τὰ ἀλληλοπεδεύοντα.
Αἱ νύμφαι τῆς τερπνίας εἰπὲ μα-
κρόν.

Καὶ ἐντὸς τῆς πετάσους καὶ
ἡδονῆς, ἡ δόπια ἔξηπλοντο καὶ ἐμέ-
θυνερ, ὁ κέος ἐτελέσθη τῆς Ἐλλά-
δος ἀσπασμὸς πρὸς τὴν Δόξαν,
τῆς νεαρᾶς Κασταλίας πρὸς τὸν
χούσον Φαίνωνα.

Κι' ἀπὸ τότε ἡγωμέναι, Δόξα
καὶ Ἐλλάς, χωροῦν πρὸς τὰ
πρόσωπα συμβολίζουσαι ἡ μὲν τὴν
άκμήν, ἡ δὲ τὴν καρπείαν. Κι'
ἀπὸ τότε ἡγωμέναι τὸν μαντού-
ντον τὰς διατάξεις τῆς Δόξας
καὶ κινοῦν πρὸς τὰ ἄπω, Δόξα
καὶ ἡγεμονία, ἡ δόπια ἔκρα-
τηνται τὸς βασιλικοῦς καὶ
δόπιας τοῦ ποντού.

Ω Δόξα, αἰλέριον πλᾶστρα
τῶν ἀνθάνων τῆς ψυχῆς. Δόξα,
ἡ δόπια ἔξωθεν τοὺς μικροὺς εἰς
τοὺς διάφοροὺς τοὺς τερπνούς τοῦ
τρόπαια καὶ τὸ θάμβη

ΣΥΛΛΟΓΗ
• ΚΥΠΡΙΑΚΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ •
ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ ΛΟΓΙΣΤΑΛΟΣ
ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΟΥΜΙΑΙ

Κερκικὴ καλογελούσα καὶ Δευ-
τέρα μορφουροῦσα. (Διότι τὴν
Δευτέραν αρχίζει πάντοτε ἡ ἐργα-
σία.)

Καλῶς τὸν κανικαίαρχην, (1) κατά-
πον ἔφερεν νὰ πάρῃ.

Κείνος, ποῦ σ' αγκαπᾷ, κάμνει σε
καὶ γέλασι.

Κείνους ποῦ κλέρτει τὰ μισά
πέρνει τὰ δίσκολα. (Ἐπὶ τῶν
κακῶν εἰς εξεως.)

Μέλιτε τέχνην καὶ κρέμματος τῆς
τοπαλούκιν. (2). (Ο, πι μάθη τις
χρησιμεύει.)

Μιτζῆν γαδούριν πάντα νωπόν.
(3). (Ἐπὶ τῶν ωρίμων, τῶν μι-
κροκυμωμένων καὶ φινομένων νε-
ώτερων.)

Μηδίδι μαλλον ἐν τάρνακεν πο-
κούρευεται τὸν Μάρτην. (Ἐπὶ τῶν
κακῶν εἰς εξεως.)

Μέλιτε τέχνην καὶ κρέμματος τῆς
παλλούκιν. (4). (Οικίς (5) καὶ ἐγ-
γισή του καὶ δέρας καὶ φυσήση
του. (Ἐπὶ τῶν ἀδροδικίων.)

Μὲν φέτη πάσκαν, μὲ τοῦ κα-
ρούρων σπρακυστήν. (6) Μέλιτιν νάχες
καὶ μούγες ναθελεῖς. (7) Θιτι τὸ πάν-
κτορθοῦται διὰ τῶν χρήματων.)

Σημ. 1. Ο κομιστής τῶν δώ-
ρων λεγεται κανικαίαρχης καὶ τὰ
κανικάρων συνήθως ἐντὸς
κανικάρων λέγεται κανικαίν. 2.
Πάσσαλος 3' νέον ♀ Σκιά, Ισκος
5' ἐκ τοῦ γνωστοῦ μύθου τῶν
κουκίων τοῦ ἀγρυπμάτου λερέως.

«Γυνή εὐπαίδευτος καὶ γυνὴ βά-
ρανσος εἴνει διὰ τὴν οἰκίαν η μὲν
εὐλογία, η δὲ κατάρα τῆς σπου-
δαιότητος μορφώσατε καὶ ἀνυψώ-
σατε τὴν γυναῖκα καὶ θάψατε μετὰ
θανατουμοῦ, διλούληρον ἀναγέννησον
τῆς ἀνθυωπότητος».

Γίνεται δεκτὴ γυναικεία
μόνον συνεργασία

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘΜΟΣ 35
ΕΝ ΑΜΜΟΧΩΣΤῷ ΚΥΠΡΟΥ

15 Απριλίου
28 Απριλίου

1915

ΔΙΕΓΘΥΝΤΡΙΑ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΣ ΚΛΗΡ ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ

ΠΕΡΙΕΦΦΟΝΗ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ. ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΟΛΩΜΟΣ

Ἡ ξερθοστάφνος Ζάκυνθος μαρτυρίην τὸν παιγ-
νιχερίδην κατὰ τὸ 1798 παρὰ τὸ
Ἰόνιον κῦμα γλυκὺν καὶ ἀγλαὸν
τέκνον της, τὸν Σολωμόν.

Τέκνον εὐπατριῶν ἀπὸ τῶν
ἀρχαιοτάτων ἐν Ζάκυνθῳ οἰκογε-
νεῶν ἔλκων τὸ γένος διγλυκὸς
νηγρῶδες τῆς ἐλευθέριας ἐκεκλιγό-
παρὸν ταῖς δάφνας καὶ τοὺς εὐαν-
θεῖς δοδῶντας τῆς Ζακύνθου νά
δημητριηγήη τὸ ἐτεοτὸς τῆς Νεο-
ελληνικῆς ποιήσεως καὶ νά χρη-
σιμένηη ὡς προσκόντημα καὶ δε-
τὸς εἰς τὸν Ἐλληνικὸν Παρασ-
ούν.

Ποία ή ποίησις τοῦ Σολωμοῦ;
Εἰς τὴν γενιδαρινὴν τέχνην, δ
πον ἡ ἰδέα κρύπτεται ὅποι οω-
ρείν ποιητικῶν εχιμάτων καὶ
ἔγηροιςμῶν καὶ παρέλξεων, ἵνα
φάνη τὸ ἄδυτον τῆς ποιητικῆς
ἐπιτενέσεως, ἡ τέχνη τοῦ Σολω-
μοῦ, ἀπέριτος καὶ ἀπλῆ ὡς εἰνεῖ,
μικρὸν δῶς κατέρχει δέστιν, διάν-
ειτε ποίησις ἀληθῆς καὶ κατ' ἐ-
ξοχὴν σαφῆς. Ἀλλ' οὐτερέχει πά-
σης τέχνης καὶ πάσης στιχον-
γικῆς δεξιότητος εἰς, τὸ ὕπος καὶ
τὸ ἀκραιφνὲς τῆς ποιητικῆς ἰδέας,
ἡ δύοια ἐκφράζεται εἰς τὴν γλώ-
σαν τοῦ λαοῦ, τὴν δύοιαν ἡγά-
πης καὶ τὴν δύοιαν ἐτίμησε
γράφων παρὰ τὸ δυνχερὲς καὶ ἐν
πολλοῖς ἀκατάληπτον αὐτῆς δι' αὐ-
τῶν, δυτὶς εἶπειδεύθη ἐν τῇ
Ἴταλικῇ γλώσσῃ.

Ἄλλ' δπως τὰ ἀπλούστερα πράγ-
ματα συγκινοῦσι καὶ ταράσσουσι
τὸν ἀναγώστην, διταὶ η ἰδέα, ἣ
τις ἀγει εἰς ταῦτα διακατέχῃ πλή-
ρως τὸν γράφατα, οὐτω καὶ η
ἀπλῆ καὶ ἀνυπερφίαλος πολησης
τοῦ Σολωμοῦ τοντοί τα τὸν Ἐλληνι-
κῆς παράτεροι εἰς τὴν γλώ-
σαν καὶ ταῦτα διατητεῖν τὸν
παρατηταὶ ποιητοῖς αὐτῆς δι' αὐ-
τῶν, δυτὶς εἶπειδεύθη ἐν τῇ
Ἴταλικῇ γλώσσῃ.

Ἄλλ' δπως τὰ ἀπλούστερα πράγ-
ματα συγκινοῦσι καὶ ταράσσουσι
τὸν ἀναγώστην, διταὶ η ἰδέα, ἣ
τις ἀγει εἰς ταῦτα διακατέχῃ πλή-
ρως τὸν γράφατα, οὐτω καὶ η
ἀπλῆ καὶ ἀνυπερφίαλος πολησης
τοῦ Σολωμοῦ τοντοί τα τὸν Ἐλληνι-
κῆς παράτεροι εἰς τὴν γλώ-
σαν καὶ ταῦτα διατητεῖν τὸν
παρατηταὶ ποιητοῖς αὐτῆς δι' αὐ-
τῶν, δυτὶς εἶπειδεύθη ἐν τῇ
Ἴταλικῇ γλώσσῃ.

τῆς μυστικοπαθείας καὶ ὑφάδην

ἀπὸ τῆς μετριοπαθούς λνρικῆς
εἰς τὴν συμβολικὴν ποίησιν καὶ
τὸν ἀκρατον λνρισμόν, παρέμεινε
κατὰ βάθος ἀπλοῦς καὶ μεθοδο-
νός, ὡς ἡ μεθοδος τὸν κεκτημέ-
νον τι λιθες, ἀπλῆ καὶ ἀρμογι-
κὴ ἀπει τῆς ιδιαζόντος σκοπού-
τητος τὸν λόγον καὶ τῆς μετὰ κα-
πον ἔξενθεσεως τῆς φράσεως.

Οἱ «έλευθεροι πολιορκημένοι»

εἰτε η κορωνὶς τῆς φαρασίας τοῦ
ποιητοῦ ἐδει τὴν δημιοργικὴν φα-
ρασία, η δύοια ἀπληθατίσος τὴν
γηροσίαν Ἐλληνικήν δια τῆς μελι-
κῆς στρφηῆς τὸν ἀκαταμαχήτον
σύνθετον τὸν γλωσσικὸν ίδιωματος,
ἄνερχεται, διαπιδη μετὰ δυνάμε-
ως τὸ τεργιμέρα, μεταφέρεται τὶς
τάς φλόγας καὶ τὸν πεινῶντας
πολιορκημένον, οἱ δύοιοι ἔξερ-
χονται ἐλεύθεροι, ἵνα ἀποθάρωτο
καὶ θέτει τὴν σφραγίδα τῆς χά-
ριτος καὶ τῆς δεξιωτητος τοῦ λό-
γον ἐπὶ τὸν γοργοῦν αἰσθήματος
καὶ τῆς σταθερῆς φαρασίας, ἣντις
λικνίζεται ἐπὶ τὸν πτερόν τῆς
εἰς τὴν ἀπλοικήν γλώσσαν τὸν λα-
οῦ διὰ τῆς φυκῆς τὸν Ἐλληνι-
κοῦ ἔθνους, η δύοια οὐτε εἰς ὑ-
παδούλωσις εἰπειδεύθησεν

τὸν ποιητοῦ στράτευμα
(σφραδη γεννοβολεῖται
καὶ ἡ περιπατήσασα σάλπιγγα με-
(σουραῆς πετεῖται
καὶ μεταφύμενη προή τὸ στῆ-
(θος τὸ χροτάτο,
τὸ ἀράθυμο, τὸ δυνατὸ καὶ δύο
(ψυχᾶς γεομάτῳ
βαρωτας γύρον, διάγυρα, διά-
γυρα καὶ πέρα
τὸ διαμορφο τρικύμιος καὶ ζά-
(στερεον δέρα.
Τέλος μακρον σέργει λαλιά, σὸν

(τὸ πεσούμεν' αἴστρος
τραγὴ λαλιά, τρόπουν λαλιά, ἔρη-
(τὴ κατὰ τὰ κάστρον) . . .
Λέγεται εἰς τὸ θαυμάσιον ἀπό-
στολα τὸν «έλευθερον ποιητο-

τον ποιητοῖς τοῦν διαστιχῶς

παρέμεινε μόνον ἀπόσπασμα μη-

δέποτε συμπληρωθέν, διότι δι-

κοπτικαι φιλοτεκίαι καὶ ἀλλασσο-

νιακαδ διαταραχαῖ προσεπόρωσαν

εἰς τὸ πτερύμα τὸν ποιητοῦ τὸ δη-

λητήρων τῆς φιλοσοφίας οὐτοῦ, τὸ δ-

ποῖον ἔκαμε αὐτοῦ τὸ σκέπτηται

πολύ, χωρὶς δημοσιεύειν τὸν φίλον,

καὶ τάχρονες».

ΠΕΡΣ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ

• ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ, ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ ΛΟΓΙΣΙΑΛΟΣ

ΚΥΠΡΙΑΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Σέρει τὸ φουμίν καὶ τὸ ἄλτρο.
(Π τῶν ἀρχικῶν παροιμίων ἀλλας
καὶ τράπεζων μη παραβάνειν).

Ἐὰν (1) καὶ ἀρμάτω (2) σε (Π)
πε δικυρδῶν τῷν περικυλουμένων
ἀπὸ τῶν κατοικιδίων ζῶντων

Ἐκεὶνα (3) τον γάμον χάγχαντα.
(Όταν μετὰ τὸ πέρας τελετῆς τι-
νας ἐπαναλημβάνωται δηλώσεις
χροῦς).

Σέύρει καὶ μάντη μου καὶ κά-
μνει μηκαρούνγι, μὰ διλέυριν δὲν
έχει. (Ἐπὶ τῶν ικνῶν ἀλλὰ στε-
ρουμένων τῶν μέσων).

Οσον νὰ γενήτ τὸ ζέλαμον τὸ
ζρκόντου (1), ή ψυχή τοῦ φτωχοῦ
βικίνει.

Ο μηρός σαπουνίζετουν καὶ τὸ
σπαύνην θίουν. (Άρχεια παροι-
μία. Λιθίωψ οὐ λευκίνεται).

Ο ποντικὸς ἔχώντευον τὸ
ναυάρι πρίνετον. (Ὄτι τὰ ἑλκτι-
ώματα τίνος μὲν δηλα τὰς προσ-
παθείας ν' ἀποκρύψη ταῦτα φαί-
νονται).

Οποιος λυπᾶται τὸ φουμίν του,
κάττου, (ii) τρώγουν· οἱ ποντικοὶ
τάροιςχά του. (Η γλυσχόροτης ζη-
μιοτι).

Ο πελλός μὲ δημῆτα μὲ βράζη.

Ο παππούς διρχίγενον τὸ λεμό-
νιν καὶ τὸ ἀγγόνιν αἵμαδεξιον. (Οτι δ θεός τημαρεῖ εἰς γενέας
γενεῶν).

Θεός νχ σὲ φιλάνη ἀπὸ κα-
τάρων ἀμπτωλοῦ ιερέως.

Ο θεός μακροθυμῷ, μὲ δὲν πα-
λημονῷ.

Ο καρδός πουλεῖ τὰ ξύλα καὶ η
φουρτούν τὰ γαράζει. (Νὰ σμη-
μορφῶται κανεῖς πράσι τὰς κακὰς
περιστάσεις).

Σημ. 1. Οκυηρά τις ἐλεγεν-
εις τὰ δειλίδια: Ξιδε κτλ. θντὶ νὲ
καπιάσαι νὰ τὰ κλείσῃ εἰς τὸν δρ-
νιθῶν, ὑπεσχετα νὰ τὸ τ' ἀρράση
2. Έγένω εἰς γάμον. 3. Ηλιν,
ει νέου. 4. ζρχονται, πλουσίαι.

ΤΑ ΠΑΘΜΑΤΑ
ΤΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΒΑΟΥΕΤΟΥ

(Συνέχεια)

Ἐν ἄλλοις περιστάσεσιν ἵσως θίθεται φυγὴ ἐπιεικέστερος ὁ προστάτης, ἀλλὰ πρὸ δὲ λίγου εἶχε πάθει ἀτύχημα, ὅπερ κακῶς διέθετεν αὐτὸν πρὸς τὴν ὑπομονήν.
Νέος τις φαρμακοποιὸς ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν μεγάλην δόδον καταντικοὺς τῆς οἰκίας ἡμῶν. Τὸ ἀντίζηλον τοῦτο φαρμακεῖον εἴλκυε τὰ βλέμματα ἔνεκκ τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ἐκ μαχητρίων πλακῶν κοσμημάτων. Ὑπεράνω δὲ τῆς θύρας ὑπῆρχον κεχρηγμένα διὰ χρυσῶν γραμμάτων τὰ ἔξης: Περαδέλ, πρώην μαθητεύομένος τῶν ἐν Παρισίοις νοσοκομείων.

Καθ' ἐσπέρον οἱ ἀδόλεσχοι νε-
ανίαι τῆς ἄνω πόλεως συνηθρο-
σμένοι περὶ τὸ κοινὸν φαρμακεῖον
ἔθικύμεχον τὸν φωτισμόν, τὴν ζω-
ηρότητα τῶν χρωμάτων καὶ τὴν
λαχιπρότητα τεσσάρων ὑπερόγκων
λαχγήνων πεπληρωμένων κιτρίνου
καὶ κυανοῦ ὅδοτος. Ὁ ἀνόθος
θικυμοριδὸς τοῦ ὅχλου ὑπερηρέθιζε
τὰ νεῦρα τοῦ κ. Πεχουάνου. Ἀλλ'
εἰς ἐπιχρον ἔξεμάνη, ὅτε διεδόθη
ὅτι ὁ νέος φαρμακοποιὸς ἐφεύρε
καὶ αὐτὸς ἰατρικὸν κατὰ τῆς λύσ-
σης. Ἐκτοτε παρετήρησα εἰς τὰ
βλέμματα τοῦ προϊσταμένου ἐκ-
φροσιν δυσπιστίας καὶ θυμοῦ. Ἡ
πρὸς ἐμὲ ἀγάπη αὐτοῦ ἐπαισθη-
τῶς ἡλικτώθη, ἡ δὲ κακὴ διά-
θεσίς μου οὐδόλως συνετέλει εἰς
τὴν ἀνανέωσιν αὐτῆς. Ἀπ' ἐναν-
τίας ἡ παρ' αὐτῷ ὑπόληψις τοῦ
Ἀλεξίου Δεξιλέη ηὔξανε καθ' ἐ-
κάστην. Ἐμπρον κατέπιν ὅτι ὁ
προδότης, ἵνα δάδιον ὑποσκελίσῃ
με, ὑπηρέτετο ὅτι ὁ νέος φαρμα-
κοποιὸς μοὶ εἶχε προσφέρει μυστι-
κῶς τὴν θέσιν μαθητοῦ καὶ ὅτι
ἡμῆν σχεδὸν ἀποφασισμένος νὰ
δεχθῶ αὐτήν.

Τότε ὁ νοῦς μου ἀνήρπαξε ταύ-
τας καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ὀλο-
κλήρων νυκτῶν τὰς περιέστρεψον
εἰς τὴν μνήμην μου, ἐξετάζων εἰς
ποίκις ὅρά γε φράσεις ἡδυνάμην
νὰ τὰς προσκολλήσω, ὅποιαν ἔν-
νοιαν ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν· ἐξέλε-
γον δὲ πάντοτε ἑκείνην, ἥτις μά-
λιστα ἡδύνκτο νὰ ἐρεθισῇ τὴν ζη-
λοτυπίαν μου. Εἴς μάτην ὡμολό-
γουν ἐμκυτῷ ὅτι αἱ ὑπόνοιαι μου
ἥσχαν γελοῖαι, ὅτι ἡ Νανίνα διέ-
μενε πάντοτε τιμίκη καὶ πιστή,
ὅτι ἄλλως τε ἀδύνκτον καὶ νὰ
τολμήσῃ ὁ Δεξιλέη νὰ τῇ ἀπευ-
θύνῃ ἐνώπιόν μου ἐρωτικοὺς λό-
γους. Ἀδιάφορον, αἱ φοβεροὶ λέ-
ξεις ἐξήστρεψον πρὸ τῶν δρθικλ-
μῶν μου. "Οτι ὁ μειλίχιος· Ἀλέ-
ξιος ἐτόλμα ωνὰ ἀγαπᾶ τὴν Να-
νίναν, οὐδὲ ἀμφιβολίᾳ ἦν δι' ἐμέ.
Μόνον ἀδέβησιν ἦτον εἰσέτι, ἐὰν
ἡ Νανίνα εἶχε συμπάθειαν πρὸς
αὐτόν. "Λ! Ἐλεγον πρὸς ἐμκυτόν,
περιφερόμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου
μου, ἐκεῖνος μὲν εἶναι εὔγενής,
εὔειδής, εὐγλωττος, σὺ δὲ ἀκομ-
ψως καὶ ἀσθενής!... Θ' ἀγαπήσῃ
αὐτόν, ἐὰν ἀκόμη δὲν τὸν ἀγαπᾷ

Ταῦτα ὅμως ἀπετέλουν μέρος μόνον τῶν ἀτυχημάτων μου· αἱ δεινόταται τῶν δοκιμασιῶν ἥρχοντο τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἡ ἐπὶ τοῦ ἔξωστου ἡμετέρων συναθροίσεων. Ὁ Ἀλέξιος οὐδέποτε ἐλειπεν. Ἡρχετο κομψεύμενος, τὴν γενει- ἀδα ἔχων περιποιημένην, φέρων ἄνθος εἰς τὴν κομβοδόχην καὶ μει- δίκην εἰς τὰ χεῖλη. Ἐσφιγγε πρῶ- τον περιπαθῶς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Πιεχουάνου, ἐκάθητο ὅσον ἔνεστι πλησίον τῆς Νανίνης καὶ ἥρχιζε σιγαλῇ τῇ φωνῇ συνομιλίαν, τῆς ὁποίας τεμάχια μόνον ἐνόσουν, μὴ ἔχων τὸ θάρρος νὰ μετάσχω αὐ- τῆς, ἵνα μὴ προδίδωμαι. Ἡ Να- νίνη τὴν ἡμικεκρυῖα ἐπὶ τοῦ κεντή- μπτος τῆς, ἔδιδεν ἀκρόχουιν, ἐν ὧ εἰργάζεται εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δε- ζκλὲ καὶ ἀπεκρίνετο μὲν φυιδρὸν ἥθος. Φύσει εὕθυμος, γνωρίζουσα τὸ κάλλος τῆς καὶ ἔχουσα τὴν ἄκκουν, υπερηφάνειαν τῆς νεότη- τος, ἡ Νανίνα δὲν ἤδυνατο ν' ἀν- θέξῃ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ θυμεάζηται καὶ νὰ κολληθῇ ται. Ὁ μειλίχιος Ἀλέξιος δεινότατος ἦν ταῖς τὰς αἰγαίνεις ἢ δὲ Να-

νίνχ προσεῖχεν. Ἐπειδύμει Ἰσως νὰ τιμωρηθῶ διὸ τὴν κατ' ἐπιφάνειαν ψυχρότητά μου ή ἐμπιγνέετο ἐξ ὑποκρύψου τινὸς πρὸς κύτον κλίσεως; Ἐν ᾧ ἐγέλων διμοῦ, ἐγὼ ἔθεώμην αὐτοὺς κατηρήγης καὶ προσεπάθουν νὰ ἀναγνώσω εἰς τοὺς ὄρθιαλμοὺς καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῶν τὸ μυστήριον τῶν λέξεων, ἃς δὲν ἤδυνάμην ν' ἀκούσω. Ἐδιπλασίαν τὴν προσοχήν μου,

ἴνη μὴ ἀπολέσω συλλαβήν, τὰ
νεῦρά μου ἐπετείνοντο, ἔρυθρη καὶ
ἐκάλυπτε τὰς παρειάς μου, ἔξ-
ωγκούντο αἱ φλέβες τοῦ αὐγένος
μου... Οἵμοι! τοσοῦτον σιγαλῶς
ώμιλουν, ὥστε οὐδὲν ἔτερον ἤκουον
ἡ συγκεχυμένον καὶ ἀσκρῆ βομ
βισμόν.—Ἐνίστε ἐκ τῶν συγκε-
χυμένων τούτων ἦχων μίχη δύο
λέξεις ἔχωρίζοντο ἀκριβῶς, ἀρι-
κνοῦντο αἰρνιδίως εἰς τὰ ὄτα μου
καὶ μοὶ ἐρχόντο ὡς λάμψις ζω-
ηρὰ ἐν τῷ μέσῳ ζοφερῆς νυκτός.
Τότε ὁ νοῦς μου ἀνήρπαξε ταύ-
τας καὶ κατὰ τὴν διάσκειν ὄλο-

Ἐρθάσκειν εἰς τὸ μέσον τοῦ
Φθινοπώρου. Αἱ σταρψλαὶ τοῦ
Ὄρμου εἰχον λάβει τὰ ωραῖα ἐ-
ρυθρὰ χρώματα, ἀτινα δωρεῖται
ὁ τοῦ Σεπτεμβρίου ἥλιος εἰς τοὺς
λόρους τοῦ Βιρρού. Ο τρύγος
ὑπῆρχεν εἰς ἐνεργειαν, αἱ ἀμυξι-
ροτωμέναι μὲν σταρψλὰς διέδι-
νον ἡ μίχη μετὰ τὴν ἄλλην διὰ
τῆς κυρίνης ὁδοῦ, καὶ τὰ πιεστή-
ρια τοῦ Γριβέλ άνέδιδον ζωγράς
օσμῆς γλυκοῦ οἶνου. Ο κ. Ηε-
χουάνος ἥτον ὅλως ἀσχολημένος
εἰς τὰς ἀμπέλους του καὶ ἐγὼ
μόγις ἔιμενον εἰς τὸ φαρμακεῖον.

τας και κατα την οικουμενην ουδεις αληγων υπετων τας περιεστρεφον εις την μνήμην μου, έξετάζων εις ποικις άρα γε φράσεις ήδυνάμην να τας προσκολλήσω, διόποικιν ξυνοικιν ήδύναντο να έχωσιν έξέλεγον δὲ πάντοτε έκεινην, ητις μάλιστα ήδύνατο να έρεθισῃ την ζηλοτυπίκην μου. Εις μάτην ωμολόγουν έμχυτῷ ὅτι αἱ υπόνοιαι μου ήσαν γελοῖαι, ὅτι ή Νανίνη διέμενε πάντοτε τιμίκη και πιστή, ὅτι ἄλλως τε ἀδύνατον και να τολμήσῃ διεξαλέ να τῇ ἀπευθύνῃ ἐνώπιόν μου ἔρωτικούς λόγους. Ἀδιάφορον, αἱ φασεραι λέξεις έξιστραπτον πρὸ τῶν δρυταλμῶν μου. "Οτι δι μειλίχιος Ἀλέξανδρος ο θεός της Αθηναίων οντος εἰκενον εις το φρυγανιον.

"Η δὲ Νανίνη ἐλάμβανε και ἐκείνη μέρος εις τας φροντίδας του τρύγου· ή κυρά "Αννη συνώδευεν κύτην εις την ἀμπελον περὶ τὴν μεσημβρίκην και πολλάκις δι 'Αλέξιος Δεξαλέ μετέθυνε μετ' αὐτῆς" δὲν έβλεπον πλέον την Νανίνην, ει μὴ κατὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ημέρας. Πρωιν τινὰ είδον αὐτὴν καταβάνουσαν εις τὸ μαγειρεῖον, ἔτοιμον ἥδη πρὸς ἀνχώρησιν, μοὶ ἐφάνη δὲ παρὰ τὸ σύνηθες εὕθυμος, ἐλαχρά και κεκοσμημένη. Κυκνοῦ χρώματος δεσμοὶ ἐκράτει την ξυνθήρη κόμην και κλάδος ἐρυθρᾶς φουξίης ἐρχινετο εις τὸ στῆθος αὐτῆς.

Ακολουθεῖ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΛΟΥΜΠΟΚ

Ἡ εύημερία καὶ ἡ εύτυχία δὲν
συνυπάγουσι πάντοτε καὶ πολλοὶ
τῶν ἀνθρώπων εἶνε δυστυχεῖς, ἐνῷ
κατὰ τὸ φαινόμενον ἔχουσι πᾶν
ὅτι ἀπαιτεῖται, ὅπως εὕτιχῶσιν.
Ἡ φύσις δύναται νὰ παράσχῃ τὰ
πάντα εἰς τὸν ἑκλεκτὸν αὐτῆς,
ἀλλὰ δὲν δύναται καὶ νὰ τὸν κα-
τηστήσῃ εύτυχή· τοῦτο εἶνε ἕδοιον
ἐκάστου μέλημα.

Τό νὰ μεμψιμοιρῶμεν καὶ νὰ εἴμεθι πάντοτε κατηρεῖς δὲν εἶνε ἴδιον εὔκισθι, σίλικ. Πολλάκις τὸ φριδρὸν μειδίχμη καὶ ἡ ἐπίχρις εὐθυμίκη κρύπτει τὴν μεγχλυτέρων εὔκισθησίκν. Ή ίλχρότης εἶνε καθῆκον ἡμῶν πρὸς τοὺς ἄλλους· πρέπει νὰ εἴμεθι φριδροί, διότι οὕτω προλαμβάνομεν τὰς λύπας τῶν ἄλλων καὶ τὸν ἔχυτόν μας συνηθίζομεν εἰς τὸ νὰ φρίνηται καὶ νὰ γίνηται φριδρός, μακρὰν τοῦ σκιοῦ ὕσους ἢ τοῦ περιλύπου, τὸ ὅποιον καθιστᾷ τὴν ζωὴν δύσμοιρον.

Μή μεγαλοποιήτε τὰς μικρο-
μερίμνας τῆς ζωῆς, ὅστε νὰ τὰς
θεωρήτε ως μεγάλας δοκιμασίχας.
«Ιοῖχι αἱ δύνααι, λέγει ὁ Κικέ-
ρων, αἴτινες δύνανται νὰ φυνῶσι
μεγάλαι εἰς ἀνθρώπον ἔχοντα γνῶ-

γχλείου τοῦ σύμπαντος;»

Ούδε τὰ πλούτη οὐδὲ ἡ κοι-
νωνικὴ περιωπὴ ἀσφαλίζουσι τὴν
εύτυχίαν. Ἀνευ τῆς ἀγάπης, τῆς
εὐποίης καὶ τῆς ψυχικῆς γαλή-
νης δύνασαι νὰ εἰσαι μέγχες καὶ
ἰσχυρός, ἀλλὰ δὲν θὰ εἰσαι εύ-
τυχής. Η εύτυχία δὲν δύναται
ν' ἀγορασθῇ διὰ χρημάτων οὐδὲ
νὰ κατακευχθῇ κατὰ τὰς δικ-
τυχὰς τῶν ισχυρῶν. Τὰ στέρμα-
τα τῶν βροτιλέων εἶνε πολλάκις
ἴκκυθόπλεκτα.

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

Διὰ νὰ διακρίνωμεν, έὰν ὅ-
τοι σημάντες τι ἐκ μετάξης ἢ μαλλιού
περιέχῃ βάχμακα, λχμδάνομεν μι-
κρὸν τεμάχιον τοῦ ὑράσματος καὶ
ἀποχωρίζομεν τὰς ἴνας· κατόπιν
καιομεν αὐτὰς μίαν πρὸς μίαν καὶ
παρατηροῦμεν ὅτι ὁ μὲν βάχμαξ
καίεται εὔκολως, ἐνῷ ἡ μέταξη
καὶ τὸ μαλλίον δυσκόλως, σχημα-
τίζουσιν ἀνθράκα καὶ ἀναδίδουν
ὅσμην καιομένου κέρατος ἢ πτεροῦ.

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΚΑΙ
ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

* Αθηναῖος ἔτεσσι τοῖς Απολέλυ

Ανδρώπος ζητούσε εις Αρριτήν περιγράψει ως έξης τὰ συνοικέσια τῶν ιθυγενῶν: Ἀπὸ τῆς ἡλικίας 14—16 ἑτῶν ὁ νέος Watsaka ἀρχίζει νὰ σκέπτεται περὶ γάμου. Οταν συναντήσῃ τὴν κόρην τῶν δινείρων του, καταφεύγει εἰς τὴν μητέρα του, εἰς ἣν ἐξομολογεῖται τὸ αἰσθημά του. Ἐκείνη χωρὶς νὰ γέσῃ καιρόν σπεύδει νὰ συνεννοιῇ μὲ τὴν μητέρα τῆς μελλουσῆς νύμφης της. μεθ' ἣς, ὅταν εὑρεθῇ σύμμρωνος, ἀρχίζει ἡ συ-

ГАЛИННІ КЛІ НЕФІІ

ξυπνᾶς τὴν πρωΐαν καὶ ἀπέρ-
σκι εἰς τὴν πεδιάδα. Πανταχό-
ν ἐκτείνεται οὐρανὸς σαπτεῖρι-
ς καὶ ὥρκιότατος, ἀλλ' ἀγνοεῖς
ι ἐνῷ ἔκοιμησο. τὰ νέρη δικ-
θέντα ἔχουσκν ἀφθονωτάτην βρο-
γήν. "Ω! πόσοι ἄνθρωποι δυστυ-
ῆς δεικνύουσι τὴν πρωΐαν ὅψιν
ἀρχον, ἀλλ' ἐκλαυσαν ὅλην
ν νύκτα! (Οὔγκω).

EKENC'ELE KAI ENOMAI

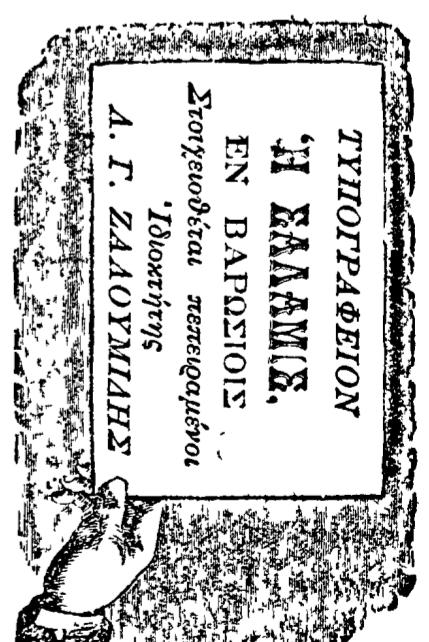
Δύο τινὰ πληροῦσι τὴν ψυχὴν
θευματοῦ καὶ σεβομοῦ πάντοτε
νέου, ὁ ἐνκυρτος οὐρανὸς ὑπὲρ
τὰς κεφαλὰς ἡμῶν καὶ ὁ ἥπικός
νόμος εἰς τῶν καρδιῶν μης τὰ
βάθη. (Κάντιος).

Τὸν τῇ ἡθικῇ ως ἐν τῇ τέχνῃ
δο λόγος εἶνε μηδέν· τὸ πᾶν εἶνε
τὸ ἔργον.

Ιπροτιμότερον εἶνε νὰ ὑποκύψῃ
τις ἐμμένων ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ δι-
καίου ἢ νὰ θριξμεύσῃ διὰ τῆς
ἀδικίας. (Στέρν)

Αλός τις ὑψοῦται ἢ ταπεινοῦ-
ται, καθ' ὅσον ὑψοῦται ἢ ταπει-

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Μ. Α. Παπα-
δοπούλου

ΤΜΗΜΑ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΚΥΠΡΟΥ